

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №92 (117) СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 2019 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»
<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

Вітаємо зі святом Весни!

Міжнародний день прав жінок і миру 8 Березня – прекрасне весняне свято урочистості жіночої краси та ніжності, що підіймає нас над буденністю життя.

Сама доля довірила вам, наші любі жінки та дівчата, оберігати родинне вогнище, за покликанням палкого серця, по-материнськи плекати молоде покоління громадян України – наше майбутнє.

Тож прийміть щирі вітання з нагоди свята.

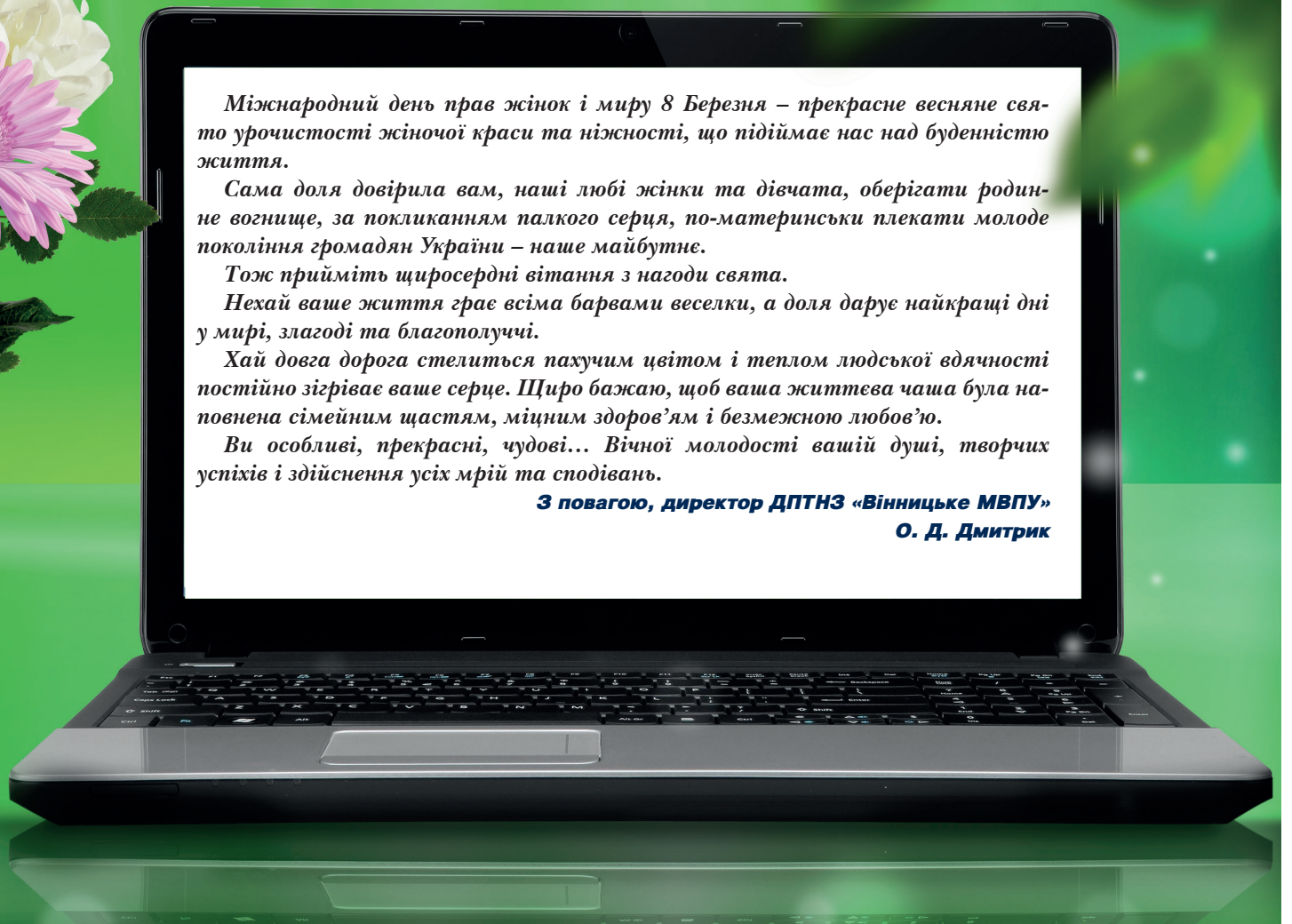
Нехай ваше життя грає всіма барвами веселки, а доля дарує найкращі дні у мирі, злагоді та благополуччі.

Хай довга дорога стелиться пахучим цвітом і теплом людської вдячності постійно зігріває ваше серце. Щиро бажаю, щоб ваша життєва чаша була наповнена сімейним щастям, міцним здоров'ям і безмежною любов'ю.

Ви особливі, прекрасні, чудові... Вічної молодості вашій душі, творчих успіхів і здійснення усіх мрій та сподівань.

З повагою, директор ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ»

О. Д. Дмитрик

ЗНАННЯ У ДІЇ

Ми впевнені, що кожен член нашої училищної родини щиро радіє перемогам наших учнів, адже це свідчить про результативну роботу кожного із нас. Однак що ховається за цими успіхами? Відповідь проста: щоденна сумлінна праця над собою. Саме завдяки цьому наші учні проявили себе під час II та III етапів Всеукраїнської учнівської олімпіади з інформаційних технологій.

Чесць ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» захищали 3 учні: Матвієнко Богдан (група №6, керівник - Фурман Алла Володимирівна), Явгусішин Микита (група №13, керівник - Щербанюк Лариса Олександрівна), Фурман Артем (група №7, керівник - Коломійчук Наталя Юріївна).

Для проведення II етапу Всеукраїнської учнівської олімпіади традиційно учасників олімпіади зібрали в актовій залі Вінницького технічного ліцею, де ознайомили з правилами проведення змагань. Шляхом жеребкування учасники були розподілені за різними навчальними закладами, де і розв'язували завдання протягом 4-х годин.

Згідно з остаточними результатами наші учні Явгусішин Микита та Матвієнко Богдан вибороли почесні III місця, а Фурман Артем – II місце.

III етап олімпіади проходив на базі нашого навчального закладу, у якому взяли участь 152 учня з різних навчальних закладів Вінницької області.

Учасникам довелося позмагатись, виконуючи запропоновані завдання засобами програм пакету Microsoft Office. Зокрема:

- Microsoft Word: створення текстового документа із використанням засобів форматування, редагування та пошуку, вбудованих та зв'язаних об'єктів, стилів, посилань та розсилок, засобів рецензування;

- Microsoft Excel: створення та опрацювання табличних даних із використанням засобів форматування, редагування, фільтрації, сортування та пошуку, вбудованих та зв'язаних об'єктів, стилів, вбудованих функцій та засобів аналізу даних, ділової графіки;

- Microsoft Access: проектування моделі бази даних та її реалізація з можливістю

опрацювання даних на рівні таблиць, запитів, форм та звітів (форматування, редагування, пошук, фільтрація, сортування та обчислення за допомогою вбудованих функцій);

- Microsoft PowerPoint: проектування моделі презентації та її реалізація із використанням засобів форматування та редагування, анімації, вбудованих та зв'язаних об'єктів, стилів, посилань, створення навігації по слайдах, використання елементів керування).

У результаті Фурман Артем виборов III місце під час III етапу Всеукраїнської учнівської олімпіади з інформаційних технологій.

Пишаємося нашими учнями та бажаємо натхнення для нових звершень!

**Мельничук Л.В.,
викладач спецдисциплін
Коломійчук Н.Ю.,
майстер виробничого навчання**

ДЕБАТИ – НЕ ПРОСТО ГРА

20 січня конференц-зала нашого навчального закладу приймала гостей VII міського правового турніру, зніційованого Службою у справах дітей Вінницької міської ради. Учасники правового турніру дебатували навколо тем «Чи потрібно змінити вік повноліття?» та «Чи мають батьки відповідати за булінг дітей?» Правові дебати вели команди Вищого професійного училища №11, Центру професійно-технічної освіти переробної промисловості, технологічно-промислового коледжу.

Якщо хтось думає, що дебати – це просто: зібралися і поговорили, хочеться відразу запитати:

- А чи вмієте ви відстоювати свою думку не емоційним запалом і силою голосу, а чіткими аргументами та логічною їх вибудовою?

- Чи можете ви під час дискусії поводити себе так, щоб співрозмовники не тікали від вас нажахано, а приставали на вашу точку зору? Думаю, вам це вдається не завжди.

А ті, хто став учасником нашого дебатного клубу «Феміда», добре знають, наскільки добре треба володіти інформацією, перечитавши літературу, звернувшись до багатьох джерел для того, щоб бути переконливим у своєму виступі.

Це вміння не тільки бачити проблеми, які є навколо, з'ясувати їх причини та шукати шляхи вирішення.

У кожного учасника ще надовго зберігаються спогади про перший виступ, коли тремтить голос, пересихає у горлі, коли емоції переповнюють, але ти маєш все перебороти і довести до кінця свою лінію виступу, бо за тобою твоя команда.

Всі команди показали гарну підготовку, вміння логічно будувати свої виступи, наводити аргументи, оцінювати факти.

Команду нашого навчального закладу представляли капітан Кавун Олександр (група №1), спікери Хребтій Леся (група №48), Червань Олександр (група №48), аналітик Єрошенко Валерій (група №7).

Дебатна тема «Чи мають батьки відповідати за булінг дітей?» потребувала ретельної підготовки. Для того, щоб довести свою позицію учні працювали з законодавчими актами, чітко визначали основні поняття та дефініції з дискусійної теми, вчилися ораторським елементам.

Наші опоненти – студенти Вінницького технологічно-промислового коледжу - гравці

досвідчені, які добре підкуті в правовій сфері. Але вже на початку дебатів виступ капітана Кавуна О. додав впевненості, що готувались не дарма - в міру емоційний, аргументований, переконливий.

Перший виступ на публіку це – завжди важко, відчувались хвилювання «новачків» нашої команди спікера Хребтій Лесі, Черваня Олександра, але вони зуміли перебороти хвилювання. Щирість висловлювань та вміння знаходити шляхи розв'язання проблеми - підкупили неупереджених суддів.

І накінець, фінальний, емоційний виступ

аналітика Єрошенка Валерія зірвав оплески. Він не тільки натхненно говорив, а й відшукав найменші прогалини в обороні опонентів. Приємно, що суддів переконали не тільки аргументи і виступи наших гравців, але й злагожену командна гра.

Наша щира вдячність усім, хто прийшов підтримати команду під час дебатів, хто хвилювався за нас, хто надавав сили та упевненості. Ми перемогли, бо ми – одна команда!!!

Бережок С.М.,
викладач правознавства

МІЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

Рік тому я вирішив здобути робітничу професію в одному з училищ міста Вінниці, та закінчивши 1 курс, зрозумів, що обраний мною професійний шлях, на жаль, не мій. Порадившись із батьками, прийняв рішення перейти до ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» та продовжити своє навчання за професією «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування».

Провчившись півроку, я зрозумів, що не помилюся ні з вибором навчального закладу, ні з вибором своєї майбутньої професії.

Навчання в училищі мені одразу сподобалось своїм стрімким та креативним ритмом життя. Щодня на мене чекають пізнавальні теоретичні уроки та надзвичайно цікаві й корисні заняття виробничого навчання, де я крок за кроком пізнаю тонкощі своєї професії. А ще завжди поруч мої одногрупники - творчі, веселі та непосидючі.

В училищі працюють чудові вчителі, які завжди готові прийти на допомогу. Дуже подобаються мені уроки Тетяни Василівни Нагірної, яка викладає українську мову, літературу та ділову українську мову в нашій групі. Вона чудовий, добрий, терплячий викладач, що доступно й зрозуміло вміє донести свій предмет. Також хочу відмітити викладачів, які читають предмети спеціального циклу, – це Володимир Михайлович Кобися та Тетяна Василівна Коношевич, яка, до речі, провела з нашою групою просто неймовірний відкритий урок. Були ми учасниками й відкритого уроку Лариси Олександрівни Щербанюк, на якому навіть був присутній директор.

За середнім балом свідоцтва про неповну середню освіту, отриманим у школі,

наша група на початку навчального року була останньою серед учнів I курсу. Але все в наших руках, і вже той факт, що двоє викладачів провели з нами відкриті уроки, та ще й Тетяна Василівна Нагірна планує провести, свідчить про наш високий рівень відповідальності до навчального процесу.

А ще в нас потужне та креативне керівництво групи. Михайло Артурович Домінов, майстер в/н, завжди підтримує кожного учня, дає поради, постійно пояснює нам наші помилки та вчить приймати правильні рішення в тих чи інших життєвих ситуаціях. Наш другий майстер - Олександра Ігорівна Ільїна, яка є надзвичайно творчою людиною, завжди нам допомагає у різних конкурсах та виставках. А класний керівник Віталій Сергійович Кермаш викладає всесвітню історію та історію України. Він надзвичайно цікава та позитивна особистість, ми завжди відчуваємо його надійне дружнє плече. Вони чудові, добрі і розсудливі, завжди готові прийти на допомогу учням нашої групи, створити

всі умови для нашого комфортного перебування в навчальному закладі.

Наше училище постійно розвивається: освітні виставки, конкурси, олімпіади, благодійність, екскурсії, спортивні змагання, виступи тощо. Особисто мені було надзвичайно цікаво під час екскурсії козацькими шляхами, організованої Кермашем В.С. та Нагірною Т.В., де ми отримали багато нових знань про старі будівлі, церкви, пам'ятники, музеї та мали змогу хоч на мить стати частиною історії Козацької доби.

Пізнавальною виявилась й екскурсія до музею-садиби М.І. Пирогова, де ми дізналися про видатного хірурга, педагога та засновника військово-польової хірургії Миколу Івановича Пирогова.

Не можемо не згадати про участь учнів нашої групи у challenge «Естафета добра»: ми відвідали притулок для тварин: було дуже сумно спостерігати за тваринами, в яких немає сім'ї, яка б любила і оберігала їх. Придбавши 10 пакетів з їжею, ми нагодували бездомних людей. Та найбільше мені запам'яталась поїздка до Вінницького обласного центру соціально-психологічної реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями «Обрій», де ми познайомилися з людьми, які мріють про повноцінне життя та сімейне благополуччя.

Мені дуже пощастило, адже у мене надзвичайно цікава та позитивна група, де кожен робить свій вклад: знаннями, вміннями та веселими посмішками. І я вже точно не сумніваюсь, що це мій навчальний заклад і він, без сумніву, найкращий.

Анатолій Ільчишен, учень групи №39

Поезія – це завжди неповторність, якийсь безсмертний дотик до душі.

Ліна Костенко

У сучасному світі інноваційних технологій, пронизаному наскрізь соціальними мережами, сяє крізь віки немеркнуче світло поезії. Вона, як сонце зігріває душу, як життєдайне джерело наповнює її енергією і ніби довгоочікувана весна пробуджує в людині кращі прагнення: любити, мріяти і творити.

Поезія – безмежна свобода серця. Поринаючи у її всеохоплюючий світ, ти забуваєш про все навколо. Мабуть, весь світ – це і є поезія: любові, смутку, радості, натхнення, світла, надії...

Надзвичайно велика кількість сучасних поетів розкривають у своїх віршах

найпікантніші та хвилюючі теми, разом із цим додаючи частинку своєї душі. Томаш Деяч, Сергій Жадан, Юрій Іздрик, Ганна Чубач, Валентина Мельник, Василь Шевчук – всі вони вражають своєю творчістю та надихають на створення чогось абсолютно нового.

А як можна не захоплюватись ліричною та патріотичною поезією Лесі Українки, Івана Франка, Тараса Шевченка, Василя Стуса, Ліни Костенко? Проходять роки, десятиліття, століття, але їхні твори назавжди залишаються найкращими та найвідомішими. І сьогодні освічена молодь розміщує цитати майстрів слова на сторінках у соціальних мережах.

Вірші для мене – це і можливість побути з собою наодинці, поринути у власний світ, і передати свої емоції та переживання іншим.

СВІТЛО ПОЕЗІЇ

Я люблю брати участь у різних фестивалях, естафетах, змаганнях, але на мою думку, більш душевного та емоційного, як конкурс поезії – немає. Літературним майданчиком для молодих талантів з їхніми карколомними словесними витворами стали БК «Зоря», Будинок офіцерів, Вінницький міський палац дітей та юнацтва ім. Лялі Ратушної, Вінницька міська бібліотека № 8, Вінницька обласна універсальна наукова бібліотека ім. К.А.Тімірязєва.

Минулий рік був щедрим на поетичні конкурси: Всеукраїнський дитячо-юнацький фестиваль «Сурми звитяги», Всеукраїнський конкурс «Малюнок, вірш, лист до мами», Всеукраїнський молодіжний поетичний конкурс «Рима на колесах», Всеукраїнський кон-

курс «Я гордий тим, що українець з роду». Однією з моїх перемог є здобуття I місця у Обласному конкурсі «Поетичний зорепад» за збірку «Світло поезії».

Поезія – це багатогранний діамант століть, безвимірне джерело натхнення. Занурюйтесь у його дивовижний світ, вбирайте найкраще і втілюйте в життя:

**І в житті, як на полі мінному,
Я просила в цьому сторіччі
Хоч би той магазинний мінімум:
– Люди, будьте взаємно ввічливі! –
І якби на те моя воля,
Написала б я скрізь курси вами:
- Так багато на світі горя,
Люди, будьте взаємно красивими!**

Ліна Костенко

Жила Тетяна,
учениця групи № 48

УЧИТИСЯ – ЦЕ ЦІКАВО

У час стрімкого розвитку інформаційних технологій вміння працювати за комп'ютером є необхідністю. Із кожним днем користувачі ПК стають все молодшими, а потреба в опануванні комп'ютера збільшується.

У стінах нашого навчального закладу уже другий рік поспіль проходять курси позашкільної освіти за напрямом «ІТ-школярик». У травні відбувся перший випуск учнів 2 класу школи №5, які протягом 3-х місяців на курсах опанували навички роботи на ПК, працювали в текстовому редакторі, навчалися створювати презентації та відеоролики, а також ознайомились із основами роботи з растровими зображеннями у програмі Adobe Photoshop.

У цьому навчальному році кількість дітей, бажаючих навчатись, збільшилась. Охоче опановують нові знання і розвиваються учні 1 класу ЗОШ №6 за програмою НУШ «Інтелект

України» та учні 3 класу ЗОШ №5, які продовжують навчання в цьому році.

Допитливі та юні слухачі курсів із задоволенням відвідують заняття, старанно виконують поставлені завдання, охоче допомагають та підтримують один одного. Вони діляться один з одним своїми враженнями та настроєм. Наші курси навчають дітей не тільки комп'ютерної грамотності, а й роботі в малих групах, що допомагає їм працювати злагоджено та ефективно. Протягом заняття діти вільно висловлюються й діляться своїми думками:

Найбільше мені подобається створювати презентації. Я до Дня св. Валентина створила анімовану листівку-привітання і привітала маму. Я із задоволенням відвідую курси і спілкуюсь зі своїми однокласниками.

Гринчук С., учениця 3 класу школи №5

Мені подобається відвідувати курси. Знання, отримані там, допомагають в підготовці до уроків. Мені сподобалось працювати в програмі MS Word, зокрема створювати ребуси, працювати з текстом та графічними зображеннями. Мені дуже подобається мій вчитель Тетяна Олегівна.

Волощук Д., учень 3 класу школи №5

На курсах я навчилась працювати в різних програмах. Найбільше мені сподобалось створювати відеоролики. Я дома створила відео для батьків до Нового року, це був мій сюрприз – привітання. На урок з природознавства я самостійно, без допомоги дорослих, створюю презентації і отримую гарні оцінки.

Булавина С., учениця 3 класу школи №5

Я другий рік відвідую курси «ІТ-школярик». З нетерпінням очікував, коли розпочнуться заняття цього року. Я багато чого навчився і тепер не боюсь працювати за комп'ютером. Мені і

моїм друзям подобається наша вчителька Тетяна Олегівна

Сорока Артем, учень 3 класу школи №5.

Свої враження виявила бажання висловити й мама Тишкунь Яни:

Мій дитині 7 років. Вона навчається в 1 класі за програмою «Інтелект України».

Сучасному школяру, на мою думку, дуже необхідні знання комп'ютера. Їх можуть надати тільки досвідчені педагоги, майстри своєї справи. Тому ми звернулись з проханням навчити наших ще маленьких дітей азам комп'ютерної грамотності і не загубитись в лабіринтах інтернету та найнеобхідніших програм. Я вважаю, це допоможе їм в майбутньому досягти бажаних вершин.

Моя Яна із задоволення відвідує курси і виконує завдання, поставлені викладачем. Ми задоволені результатом.

Тишкунь Н.П.

Наша мета — навчити молодших школярів користуватись набутими знаннями з інформаційних технологій в житті, а не зазубрювати матеріал. Вміти якісно та швидко здійснювати пошук інформації в безмежних просторах інтернету.

Чорба Т.О., викладач інформатики

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ БЕЗПЕЧНОГО ІНТЕРНЕТУ

День безпечного Інтернету відзначають щороку в другий день другого тижня другого місяця. Мільйони людей об'єднуються, щоб надихнутись на позитивні зміни онлайн, підвищити освіченість із питань безпеки онлайн та взяти участь у заходах, що проходять по всьому світу. Цей день націлений на створення безпечного та найкращого Інтернету.

День безпечного Інтернету 2019 відзначається під гаслом «Разом для найкращого Інтернету!»

День безпечного Інтернету є унікальною можливістю для кращого розуміння проблем та можливостей в онлайн-світі, це час поділитися важливою інформацією, щоб діти і молоді люди могли досліджувати Інтернет безпечно і скористалися позитивним досвідом експертів.

та програмного забезпечення. Електромеханік з ремонту та обслуговування ЛОМ», скористались цією можливістю та взяли активну участь в онлайн-уроці.

Використано матеріали сайту: <https://betterinternetcentre.org/?p=166>

Мельничук Л.В., Чорба Т.О., викладачі

5 лютого 2019 року Програма Мережних академій Cisco, Кіберполіція України та компанія ERC запросили школярів 8-11 класів, учнів професійно-технічних ліцеїв та студентів коледжів відзначити цей день разом з усім світом, приєднавшись до онлайн-уроку на YouTube-каналі.

Учні групи 45, які навчаються за професією «Оператор з обробки інформації

КОМП'ЮТЕР У НАШОМУ ЖИТТІ

Персональні комп'ютери на даний час увійшли у життя практично кожної людини, для багатьох стали необхідністю. Все більша частина людської праці виконується за допомогою комп'ютерних програм. Вільний час люди також проводять за комп'ютером. Навчання, фільми, ігри, музика, спілкування, віртуальні подорожі, покупки – цей перелік можна ще довго продовжувати. При цьому багато людей висловлюють занепокоєння, що дозволять, проведене за комп'ютером, замінило живе спілкування з друзями, прогулянки на природі та багато іншого цікавого і корисного.

Щоб дізнатися, як молодь сприймає ситуацію, що комп'ютер став фактично невід'ємною частиною людського життя, було проведено опитування серед учнів нашого училища. Дітям було поставлено ряд запитань, у тому числі, чи насправді комп'ютер для них став основним засобом проведення вільного часу, яку користь їм приносить комп'ютер, чи помічають вони можливість шкоди від надмірного захоплення ним.

Респондентами були 56 учнів чотирьох груп 1-го, 2-го та 3-го курсів. 24 учні відповіли, що за комп'ютером вони проводять час тільки тоді, коли немає більше чим зайнятися. Решта підтвердили, що сидять за комп'ютером або щодня (переважна більшість), або один раз на два дні. Один учень сказав, що комп'ютером не користується. Але при цьому деякими учнями було зазначено, що опитування стосувалося лише ПК, а на даний час молодь активно переходить на користування гаджетами, а це насправді може займати набагато більше часу. Щодо кількості годин, проведених за екраном монітора, більшість зізнались, що це більше 3 години на день. На запитання «Коли у тебе з'являється вільний час, на що його витратиш?» переважна більшість відповіли: «Залежить від настрою і бажання, можливо, на комп'ютер». І лише 13 чоловік сказали, що навряд чи будуть сидіти за комп'ютер. Цікаво, що переважна більшість опитаних відповіли, що хоча для них комп'ютер і відіграє велику роль, але і інших цікавих речей у їх житті багато, які для них багато значать.

Інтернет використовують більшість учнів. Комп'ютерні ігри приваблюють рівно половину опитаних. І лише четверта частина використовують навчальні програми.

На запитання, яку користь приносить комп'ютер та у чому він допомагає, учні розповіли, що завдяки комп'ютеру вони навчаються робити щось нове, він може бути засобом заробітку та проведенням вільного часу. Інтернет дає змогу спілкуватися з друзями, знаходити багато корисної інформації, у тому числі для навчання.

Дехто з опитаних не бачить ніякої шкоди від використання комп'ютера, але частина учнів зазначили, що він може негативно впливати на здоров'я, зокрема погіршити зір, зіпсувати осанку, навіть може завдати психологічної травми при особливому зануренні. Також діти помічають, що заняття за комп'ютером можуть затягувати, відбирати вільний час, через Інтернет можливий доступ до негативної інформації. Частковий контроль батьків за часом, проведеним дітьми за комп'ютером, відзначають лише третя частина опитаних.

Варто все ж таки зазначити, що для більшості учнів використання комп'ютерних технологій приносить значну користь, особливо якщо вони мають живе спілкування з друзями, цікаві заняття, розуміють ризики надмірного використання ПК.

Стець І. І., викладач спецдисциплін

ЧОГО НЕ МОЖЕ КОМП'ЮТЕР?

Сьогодні, у час технічного прогресу, комп'ютери – невід'ємна і, як не прикро, всепоглинаюча частина нашого життя. Проте існують речі, які комп'ютери, на щастя, не зможуть ані виконати, ані замінити.

Так, комп'ютер не хвилюватиметься за тебе, коли ти на змаганнях, чи коли ти захворів. Він не здатний замінити тобі батьківського тепла й материнської любові. Не порадить, як вчинити в патовій ситуації, та не підтримає в скрутну хвилину...

Не дивлячись на те, що ми люди (homo sapiens), ми фактично не уявляємо життя без комп'ютерів, і навіть звичайне спілкування перевели до соціальних мереж та месенджерів...

Картина, як на мене, трохи сумна. Коли компанія друзів збирається десь разом, зазвичай, бачиш, як

кожен із них сидить у своєму смартфоні замість того, щоб поспілкуватись, поділитися гарними емоціями та душевним теплом, все переходить до кількох фото з хештегами: # Очікувана зустріч, #Довго не бачились, # Час веселощів.. і далі кожен поринає у свій профіль у соцмережі та рахує кількість людей, котрі вподобали його світлина...

Моє прохання: люди, давайте хоча б годину чи дві проводити без комп'ютерів! Озирніться: світ навколо нас прекрасний...) І хто його знає, що там чекає попереду, але точно знаю одне: комп'ютер – це машина для вирішення лічильно-обчислювальних задач, але не засіб поглинання нашого життя і аж ніяк не друг, брат, чи любляча матір, яка чекає тебе вдома на вечерю...

Заяць В. В., майстер виробничого навчання

«ТУТ ЮНЬ ПРЕКРАСНА І СВЯТА СХИЛИЛА ГОЛОВИ У МИТЬ ЄДИНО...»

1 лютого 2019 року у стінах навчального закладу «Вінницьке МВПУ» пройшла тематична історична година, присвячена 101-й річниці пам'яті героїв Крут «Тут юнь прекрасна і свята схилила голови у мить єдино».

Саме 101 рік тому, 29 січня 1918 р., українська молодь, студентство стали на захист своєї Батьківщини – України, яка, як і сьогодні, зазнавала утисків, агресії та зухвалого натиску з боку нашого північного сусіда.

29 січня 1918 року назва невеликої станції Крути, що розташована на Чернігівщині уздовж лінії Бахмач-Київ, ознаменувала відлік нового духовного злету нації, який уже про-

тягом століття є національним символом для десятків поколінь борців за свободу та незалежність.

Йшов 1918 рік. Четвертим Універсалом Центральна Рада проголосила Українську Народну Республіку самостійною, ні від кого незалежною, суверенною державою. Проте більшовицька влада не хотіла так просто віддавати свою «молодшу сестру». Після захоплення Харкова та Полтави більшовики спрямували своє шеститисячне військо на Київ під проводом М.Муравйова. На той час в Центральній Раді не було армії.

Основна її частина була розбита більшовиками, а інша перейшла на бік черво-

них, спокусившись фальшивими обіцянками.

У той важкий і грізний час на оборону рідного краю стали лише невеликі частини ідейних борців. У Києві сформувався курінь із числа студентів та учнів гімназії.

Наступав холодний ранок 29 січня 1918 року. О дев'ятій годині розвідка донесла, що більшовики наступають.

Молоді герої стали готуватися до бою. Юнаки мужньо відбивали атаки ворога, не залишаючи своїх позицій.

Проти них наступали матроси Балтійського флоту – їх було майже 6 тисяч досвідчених вояків, а борців за волю України близько 600.

Бій був запеклий і тривав до полудня, сили були надто нерівні. Побачивши безперспективність подальшої битви, комендант юнацького куреня дав наказ відступати. Але поки це слово дійшло з одного боку колії, де були юнаки старшинської школи, на протилежний бік до студентів, хтось замінив слово «відступати» на «наступати». Юнаки-курсанти відійшли назад, а студенти кинулись вперед. 35 забрано в полон, двадцять сім здорових і вісім поранених.

1 березня 1918 року після звільнення Києва було закуплено 200 домовин для перевезення тіл загиблих. Після тривалих розшуків за допомогою місцевих селян були

знайдені ями, в яких лежали тіла героїв. Однак усіх загиблих знайти не вдалося.

19 березня 1918 року до Києва приїхав «сумний» потяг. Убитих було поховано у спільній могилі на Аскольдовій горі – на аристократичному ладовищі в центрі Києва. Слово про загиблих виголосив професор Михайло Грушевський. Він, зокрема, сказав: «Стримайте ж Ваші сльози, які котяться! Ці юнаки поклали свої голови за визволення Вітчизни, і Вітчизна збереже про них вдячну пам'ять на віки вічні!».

Крути, без сумніву, були, є і будуть завдяки героїзму молодих студентів, однією з героїчних сторінок нашої історії. Крути стали початком нової доби в історії України.

Минуло століття, а пам'ять про Ваш подвиг, герої, незгасима, адже саме події на станції Крути дали новий відлік боротьби українського народу за його волю, свободу та незалежність.

За підготовку та участь у тематичному заході хочемо висловити вдячність учням: Димінській В., Кариченській А., Ковпак А., Мулько Е., Мазуру А., учням групи №23 та Курдіяк М., Марковській В., ученицям групи №12

Кермаш В.С., викладач суспільних дисциплін

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

П'ять років...

Так, саме 5 років тому сталося усе це...

Усі пам'ятають, як починався ЄвроМайдан. Кінець листопада – мирні протести студентів та молоді. Грудень – блокада центру Києва, заборона встановити ялинку...

Січень – перші смерті на Майдані... шок для усієї країни; розстріли мирних протестантів, «Драконівські закони».

Лютий – продовження протестів та розстрілів мирного населення,

ганебна втеча президента...

«Небесна сотня» - словосполучення, що було на вустах у кожного українця. Для кожного ця фраза означає різне.. Особисто для мене, це хлопці, які померли за зміни, люди, що боролися за свої права, свою свободу, за можливість на краще життя. Для когось це батько/брат/друг або будь-яка близька людина, що пішла з життя з вини політиків. А для когось це просто люди, які незважаючи на обставини, тиск, загрозу власному життю писали нам нову історію.

«Небесна сотня», насправді ж там була далеко не сотня – тисяча, а можливо, навіть і декілька. Бондарев Сергій, Кульчитський Володимир, Шаповалов Сергій – імена загиблих на Майдані 18 лютого від розстрілів снайперів.

Щороку ми згадуємо цю трагедію, а насправді ж повинні пам'ятати щодня.

Ці молоді хлопці та дівчата щонайменше місяць жили на майдані, вони віддали своє життя з вірою у те, що іншим буде краще. І ми повинні зробити усе, щоб їх ціль була виправдана.

Смерть однієї людини – трагедія, смерть мільйона – статистика.

Попугорівська Маргарита, учениця групи № 25

НЕ ЗАЖИВАЄ В СЕРЦІ РАНА

(Пам'яті воїнів-інтернаціоналістів)

**Не заживає в серці рана,
Болить у матері за сина.
Молитва слізна матирина –
Не вберегла від смерті сина.
Із ночі в ніч відлуння бою:
«Мій синку, любий, я з тобою!»
Пісок розпечений в пустелі,
Гаряче сонце, сірі скелі.
Ось постріл, крики, лемент
бою...
«Мій синку, любий, я з тобою!»
Знов постріл, крики, лемент,
стогін...
Підрублено під корінь пагін.
Той пагін був з міцного роду,
Йому не було переводу.
Земля йому давала сили -
Всі хлібороби нею снили.
Мав чорні брови, очі сині...
За що загинув на чужині?
І де взялась та чорна сила,
Що поламала твої крила?
Чому намарно гинуть діти?
Ще довго буде лан чорніти...**

Кожний рік 15 лютого ми відзначаємо чергову річницю виведення військ з демократичної республіки Афганістан і День учасників бойових дій на території інших держав. Цей день торкається пам'яті і душі кожної людини, яка зіткнулася з цією важкою сторінкою в історії нашої країни. Бойові дії в Афганістані охоплюють період з 25 грудня 1979 року по 15 лютого 1989 року. Афганська війна – найтрагічніша сторінка історії нашого народу, яка тривала вдвічі довше, ніж Велика Вітчизняна. Її ніхто не оголошував, але вона забрала життя українців і залишила по собі невиліковні рани у 150 тисячах українських родин.

Ця кривава війна вимагала від солдатів і офіцерів неймовірних зусиль для виконання свого військового обов'язку будь-якою ціною. Багато молодих хлопців їхали в Афганістан добровільно, щоб захистити мирних афганців. Вони нес-

ли службу на сторожових постах, супроводжували колони з важливими вантажами, відбивали напади душманів.

Згадуючи спогади колишніх солдат-інтернаціоналістів, дивуєшся їх мужності і героїзму. Їм було всього за двадцять років, позаду – дитинство, попереду – все життя. Але не всім судилося було повернутися додому - до батьків, коханих, мирного життя.

Роки... Вони зітруть із пам'яті багато, але тільки не цифри, і ніколи не вщухне біль. Вже вирости діти, чиї батьки загинули в Афганістані, як і раніше болять рани у ветеранів афганської війни, деякі воїни-інтернаціоналісти досі в своїх снах піднімаються в атаку, а матері безсонними ночами перечитують короткі звісточки, надіслані їм колись їх синами з далекої афганської землі...

Підготувала викладач Бондарчук М.В.

Хай завжди буде мир на нашій українській землі!

«Пам'ять про Другу світову війну вічна, бо спогади про ті криваві дні передаються з покоління в покоління. Поки народ пам'ятає, він не допустить знову такої війни.»

Свято дня Перемоги над фашистською Німеччиною для нас як символ, що народ ніколи не забуде про пережиту війну, - промовляє 92-річний ветеран, генерал-майор Іван Бабак. - Адже такої війни ніколи раніше не було в світі. Вона перша по жорсткості, по кількості залучених військових, військової техніки, по кількості втрат" (сайт ue.ua), - напевно кожен хоч раз у своєму житті чув від старшого покоління такі слова.

Що ж ми маємо на сьогоднішній день? Які реалії корегують наш звичайний чітко побудований «графік життя»? Чого ми навчилися у старших?

Завдяки медіа та ІТ прогресу XXI століття люди можуть дізнаватися новини та події, які відбулися в Україні та світі в цілому, навіть не виходячи із дому. Вводимо в пошуку «Ситуація на Сході» і ось який результат пошуку ми отримуємо (Аналітичний портал слово і діло slovoidilo.ua):

«Ситуація на сході країни на 31 січня 2019 року за даними РНБО України, прес-центру ООС, Міністерства оборони, журналістів і волонтерів».

«Підрозділи Об'єднаних сил перебувають наготові до будь-якого розвитку подій та пильно виконують бойові завдання із оборони України від російської збройної агресії», - повідомляє нам сайт slovoidilo.ua.

Та давайте згадаємо, як все починалося: «Нехай зараз говорять, що бою там як такого не було (у нас потім будуть і більш серйозні бої в Іловайську, Мар'їнці, Широкиному)». Говорити легко, але чому тоді ні «Альфа», ні ЗСУ, ні купа хвалених спецпризначенців цього не зробили? Чому на штурм пішли 60 необстріляних хлопців взагалі без воєнного досвіду? Там був бій. Для кожного з нас це був бій з собою. Ми поборили страх... У цей день я знову повірив у людей, які за високі ідеали можуть пожертвувати собою».

Учасник АТО у боях за Маріуполь, Іловайськ, Широкине. Позивний «Воланд»

З офіційних джерел нам відомо, що величезні втрати понесли як Україна, так і Росія, але це не просто числа на папері, – це загиблі люди, яких ніхто не поверне назад їхнім знедоленим сім'ям.

І ця жорстока та безглузда війна продовжується, сайт BBC NEWS опублікував ось такі спогади однієї із добровольців Лери Бурлакової - добровольця, яка воювала у кількох підрозділах (неофіційна «Карпатська Січ», 93-а бригада): «15:10. Ти сидиш на колінах біля нього. 200. Ноги відірвані. Цілуєш у плече. Грієш скривавлені пальці диханням. Цілуєш ті пальці. Тільки б не відпускати. Диктуєш щось медикам. Так. Так. Анатолій Гаркавенко. Сліз немає».

Після таких рядків, розумієш, що життя – це величезна цінність, а щасливе та безпечне майбутнє для себе і своїх дітей для нас поки що лише мрія.

Будемо сподіватися, що мирне небо над головою не за горами і українці незабаром зможуть зітхнути з полегшенням.

Льбіна О. І., майстер виробничого навчання

ГОТУЄМОСЯ ЗАХИЩАТИ ВІТЧИЗНУ

6 лютого 2019 року з метою військово-патріотичного виховання учнів училища та підняття престижу військової служби у Збройних силах України проведено урок з предмету «Захист Вітчизни», на якому були присутні воїни 8-го оперативного полку Національної гвардії України імені Івана Богуна, що розташований у м. Калинівка Вінницької області.

Зацікавила розповідь старшого офіцера Олександра Борисовича Кухара про буденні справи бійців, які виконують завдання із захисту та охорони життя, прав, свобод та інтересів громадян України. Був продемонстрований кінофільм про Національну гвардію України.

Не менш захоплюючою була розповідь про професії воїнів Національної гвардії. Тут служать радіооператори, зв'язківці, стрілки, снайпери, кулеметники, розвідники, сапери, хіміки, фахівці безпілотних апаратів

тощо. Наше училище готує фахівців, які по закінченню училища зможуть служити в лавах Національної гвардії України. Крім того, під час проходження військової служби, військовослужбовці мають змогу продовжити навчання у вищих військових навчальних закладах МВС України: Академії Національної гвардії (м. Харків), на факультеті Національної гвардії України університету МВС (м. Київ).

Старші солдати (контрактники) Володимир Святецький, Олександр Солонар, Василь Рябоконт демонстрували екіпіровку та зброю. Учні, особливо дівчатка, з цікавістю розглядали та приміряли на себе амуніцію, брали до рук автомати та фотографувались. Цікавилися особливостями несення служби в зоні операцій об'єднаних сил на сході України, а також грошовим забезпеченням, яке на сьогодні складає більше 9 тисяч гривень.

Уже під час зустрічі учні Іван Нікітюк, Володимир Лободюк та інші виявили інтерес щодо

служби в Національній гвардії України.

Я спостерігав за своїми учнями, бачив їх обличчя, бачив, з яким задоволенням вони спілкувалися з воїнами Національної гвардії і

радів за них. З гордістю можу сказати, що кожен із них є Захисником Вітчизни!

Тимошенко Є.С., викладач предмета «Захист Вітчизни»

МИРНЕ НЕБО - НЕ ПРОСТО КРАСИВІ СЛОВА

Уся Україна знає про те, що відбувається на сході нашої країни, але ніхто не знає, коли це закінчиться.

Сімдесят років тому, коли наші діди захистили свою Батьківщину від німецьких загарбників, вважали, що мир відтепер буде завжди, але вони помилялись. Через багато

років на території України знову вирує війна. Молоді хлопці там, на Донбасі, захищають свій дім, свою сім'ю, свій народ. Вони проявляють свою мужність і силу, потрібні у визволенні України, тепер вже від росіян.

Серед тих, хто захищає нашу землю від окупантів також є випускники нашого училища і батьки тих, хто зараз навчається в ДПТНЗ «ВМВПУ». Одним із них є Шевченко Ярослав Олегович, батько учня групи №35. Пройшовши багато гарячих точок, так званих «Дембель», «Болото» та «Рудник», а також в селах Золоте, Попасне та інших, він ризикував своїм життям для збереження миру на нашій землі. Як каже він сам: «Я роблю це не для себе, а для наших дітей, для людей, які живуть на Україні та мають бути у безпеці та спокої». За свою діяльність Ярослав Олегович отримав декілька грамот та лист подяки.

Мирне небо для українців дуже важливе. Мир на українській землі означає можливість жити повним життям, працювати, рости дітям - і не боятися за життя своє та своїх близьких. Тому мир - це найцінніше, що тільки може бути.

Палада Володимир, учень групи №35

СПОГАДИ КИЯНКИ

Мій особистий Майдан почався відразу після розгону студентів. Це була відправна точка. Першого грудня кияни вийшли на віче. Я і гадки не мала, що буде стільки людей, а вони йшли щільною стіною до горизонту. У той же вечір з'явилися перші намети, і я згадала, що у мене на дачі є дрова. За зиму ми перенесли 200 т. А далі, де потрібно, «підставляли плече»: медикаменти, каски, берці.

Найстрашніші спогади - це, звичайно, ніч на 19 лютого. На Майдані були мій чоловік та чоловік моєї сестри. Потім був Червоний Хутір, клінічна лікарня № 1. Людей звідти вивозили автозаками прямо з операційних столів. Ми вдесьтох намагалися цьому зашкодити, а хлопці зі зброєю абсолютно спокійно попереджали, що будуть стріляти. І я їм вірила.

Підійшла до одного, а я вже тоді була вагітна і кажу: «Мене звуть Леся, а в животі Варя. Їй до народження лише декілька місяців. Рука піднімається?». Він каже: «Так». Це був єдиний момент, коли я зателефонувала мамі і сказала, що, здається, прощаюся з нею.

Беркут чергував у мене під будинком тиждень. Під'їжджала до будинку, побачила їх - і просто проїхала повз. Ніч провела на кіностудії Довженка, потім тиждень жила у друзів, а згодом вирішила, що все життя ховатися неможливо.

Майдан можна згадувати до нескінченності. Дуже важкі спогади про перший розгін на Інститутській. У мене був невеликий термін вагітності і болів живіт, тому я залишилася вдома і стежила за всім, що відбувалося, у прямому ефірі. А чоловік - там. Коли горіли намети, я йшла на балкон і співала животу коліскову. Тоді ще було страшно. Ближче до кінця ми поріг страху вже переступили, і вже зрозуміло було, що або ми їх, або вони нас.

Зате з'явилося стільки нових друзів і людей, на яких просто можна було розраховувати. Перевірялися всі дуже легко. Швидко ставало зрозуміло, хто чого вартий.

І головне: люди почали допомагати один одному. Ми навчилися вірити один одному, довіряти, не перевіряючи, не замислюючись. Людина каже: «Я їду в Дебальцеве, потрібні гроші на те і на те». Ти перший раз його бачиш, але по очах зрозуміло: так, дійсно їде.

Те, що буде вигорання, відчувається вже зараз. Стикаєшся з моментами, які вибивають. І з цим неможливо нічого зробити.

Вислухала та записала Войцещук А.Г., майстер виробничого навчання

«ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ»

Як відомо, в Давній Греції «героями» називали людей, котрі народжувались від союзу богів та простих смертних. Але часи змінилися, а разом із ним змінилося і значення цього слова. Віднині на просте запитання, хто такий «герой», можна почути приблизно таку відповідь: «Герой - це людина, що здійснила якийсь подвиг».

Але ж подвиги не здійснюються «просто так», вони потребують певної мотивації... Отже, хто й заради чого сьогодні здійснює подвиги? Яким повинен бути герой, з якого нині можна було б узяти приклад? Якими якостями повинен володіти герой? Чи кожен може стати героєм? Герой - це людина виняткової сміливості, відваги і доблесті. Це людина, яка здійснила героїчний вчинок. Героїв любили і прославляли в усі часи і в усіх країнах. До нас дійшли імена багатьох героїв давнини. Про них склали пісні, легенди і навіть казки. Але часи змінилися. Люди стали жити в більш безпечному світі. Хто ж він, герой сьогоднішнього?

У 21 столітті телебачення та інтернет легко і швидко роблять людей знаменитими. Зараз багато знімають фільмів про супергероїв. Але чи справжні вони герої? Я вважаю, що справжні герої - люди скромні. Але вони здійснюють свої подвиги щодня. Це лікарі, які рятують наше життя. Це пожежники, які виносять людей із вогню. Це військові і поліцейські, які охороняють мир і спокій. Вони щодня ризикують своїм життям. Справжнім героєм може стати кожен. Для цього необов'язково шукати пригоди. Потрібно просто не бути байдужим до чужої біди. І навіть, якщо ваш вчинок буде зовсім простим і не значним, але допоможе комусь у важкій ситуації, він - необхідний. Посмішка та слова подяки стануть приємною, хоч і необов'язковою відповіддю. На початку я написала, що життя зараз стало набагато безпечнішим, але це не зовсім правда. Як і раніше трапляються біди, нещастя і війни. Але завдяки небайдужим, відважним і сміливим людям наш світ стає кращим.

Зазуляк Анастасія., учениця групи №5

У ЄДНОСТІ НАША СИЛА

«Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західноукраїнська Народна Республіка... і Наддніпрянська Велика Україна..»

Віднині є єдина незалежна Українська Народна Республіка... Такими словами 22 січня 1919 року у Києві був проголошений Акт Злуки, що став продовженням історичної традиції боротьби українського народу за незалежність та утворення власної держави. На жаль, тоді, у далекому 1919 році, соборна Україна не стала реальністю. До Дня нашої незалежності нам треба було подолати шлях довжиною у 72 роки. А за радянської влади про об'єднання не можна було згадувати.

Сьогодні Соборність стала символом. Символом боротьби за волю і порозуміння між людьми. Питання єдності є чи не найактуальнішим в наш час, адже українські військові, так само як і їхні попередники, відстоюють не лише незалежність, а й соборність України. День Соборності

України - це привід нагадати про єдність і неподільність українських земель, про те, що окуповані Крим, Донеччина та Луганщина - це Україна.

День Соборності для кожного з нас - це гордість за кожен шматочок землі, що називається Україною. Історична подія 22 січня 1919 року змушує нас жити не лише спогадами про славу минуле, а й засвоювати уроки, бути мудрішими й сильнішими.

Викладачі суспільних дисциплін разом із учнями III курсу перегорнули сторінки історії багатьох століть - з перемогами і поразками. Згадали той час, де ми, українці, змушені були виборювати своє право на вільне життя і на самостійну Україну. Адже завжди знаходились ті, що були ворогами української волі, української соборності і української незалежності. Є вони і зараз. Тому День Соборності - нагадування про те, що сила нашої держави в єдності українських земель. Ми - одна нація. Одна Батьківщина. Одна Україна.

Норовічук Максим, учень групи №14

НІЩО НЕ ВІЛЬНЕ НАСТІЛЬКИ, ЯК ЛЮДСЬКА ДУМКА

«Найчарівніший прояв любові – кохання!»

«Любов довготерпить, любов милосердує, не заздрить, не величається, любов не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!». Любов ніколи не перестав...» - так ми читаємо в Біблії, що таке любов. Ці якості любові людина, мабуть, розвиватиме протягом усього життя, тож не дарма кажуть про те, що любов – то велика праця. Однією з граней любові є кохання, почуття до протилежної статі. Їх важко передати словами, а ще важче – проживати, тому що вони бувають досить ніжними та лагідними, бурхливими та недовірливими, як осіння мелодія, сумними, проте кохання – це завжди окрилення, злет, політ – найчарівніший прояв любові...

Костя Якимчук, учень групи №48

«Чи буває кохання нещасним?»

Кохання може бути різним: першим та останнім, щасливим та нещасним, взаємним та нерозділеним. Нещасливе кохання, насправді, далеко не завжди є природним і нормальним почуттям. Ми настільки звикли сприймати любов, як природну частину свого життя, що не замислюємося — що ж це таке. Якими б не були сильними наші почуття і чисті пориви, ми все ж не можемо примусити іншу людину любити, якщо цього почуття немає. Нещасна любов приносить багато болю, але життя не ідеальне, і якщо ви подолаєте страждання, у вас залишиться можливість знайти справжнє щастя.

Каравасва Діана, учениця групи №48

«Непереможна сила кохання, що рухає вчинками, поведінкою і вибором»

У кожного своє бачення кохання: для когось – це біль, а для когось – радість, зневіра, щастя. Для мене – це глибока віддача та служіння... Ти можеш просто кохати людину і нічого не очікувати натомість. Адже це почуття залежить тільки від тебе! Ти сама обираєш, чи дарувати коханій людині позитивні емоції, щиро бажати щастя, чи тихо заздрити або ненавидіти. У таких ситуаціях гартується твоя особистість.

Ти розвиваєшся, стаєш сильнішим. Кохання завжди дає насагу стати кращим, а вибір і відповідальність за нього завжди за тобою.

Ольга Плахотнюк, учениця групи №48

«Рятівна сила кохання»

Не так легко відповісти на питання: «Чи є кохання рятівною силою?». Думаю, кожен дав би відповідь на це питання по – своєму. Особисто я вважаю, що рятую.

Не буду наводити ніяких прикладів, адже це особисте життя і не хочеться, щоб всі знали про нього, а просто хочу сказати, що кохання виводить досить часто людину з важких переживань, смут-

ку, зневіри, втрати сенсу життя, лікує рани, окрилює, дає новий шанс, відкриває очі...

Життя змінюється, воно ділиться на «до» і «після». І це не страшно, а навпаки – це прекрасно.

Отже, кохайте один одного – і будете щасливі!

Олександр Червань, учень групи №48

«7 нот магічного кохання»

1 нота кохання — це робота серця, емоцій, духу. З появою кохання життя набуває сенсу. Людина, наче в ейфорії, емоції переважають над розумом.

2 нота — це взаємність. Дарувати кохання – це прекрасно, а відчувати його на собі – це казково.

3 нота — це переживання. Відчуваючи ці переживання, ми накопичуємо досвід, стаємо мудрішими і сильнішими.

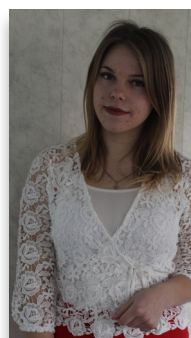
4 нота кохання — це еліксир, який дарує нам жагу до життя: без неї пропадає блиск в очах.

5 нота — пристрасть. Де сила потягу затьмарює розум. Любов як жагучий потяг - не просто сильна симпатія. Ми відчуваємо жагучий потяг до того, хто сподобався.

6 нота — довіра. Ти повністю покладаєшся на кохану людину. Саме в цьому суть справжнього почуття.

7 нота — «Люблю! ..» - У цьому слові все наше життя. Говорить його тільки тим, кого дійсно любите, а не розмінюйтесь на дрібниці.

Діана Кравець, учениця групи №48

«Чи виправдана зрада кохання?»

Коли ти посправжньому кохаєш людину, то ти сприймаєш її з усіма недоліками, а всі її мінуси стають для тебе плюсами. А ось чи виправдана зрада у коханні, однозначно вважаю, що ні. Якщо ти покохав людину, а вона тебе, ти її «приручив» і маєш нести відповідальність за неї. Зрада з'являється там, де почуття вже згасли, або й не починалися (пристрасть; використання довіри закоханої людини, її тепла, турботи, переживань). Від зради проявляється нестерпний біль в душі, який важко викинути, й можливо тільки притупити часом. Ніколи не зраджуйте коханим, будьте з ними і в горі, і в радості, шануйте і беріть один одного.

Лєся Хребтій, учениця групи №48

«Добро повертається добром»

Я думаю, що у житті добро завжди повертається добром. Доброту зазвичай вважали однією з найголовніших цінностей життя. З покоління в покоління передавалась думка про те, що зробивши добру справу, нагороду матимеш вдвічі більше.

Як часто ми повинні робити добро? Раз на тиждень чи може щодня? А чи повинні ми думати про винагороду, зробивши добру справу? Думаю, варто навчитись частіше думати і піклуватися про інших. Ми самі стаємо щасливішими, допомагаючи комусь.

Пам'ятаю, як у дитинстві я полюбляла годувати безпритульних котів та собак, мені їх було так шкода, особливо, коли на вулиці було холодно, а їм нікуди дітись: у них не було домівки, місця, де б вони могли сховатись від дощу чи снігу.

Нагодувавши їх, я відчувала неймовірну гордість, що змога чимось допомогти.

Ми, майбутнє покоління, повинні прислухатися до слів наших предків.

Зробивши добро, ми стаємо справжніми людьми.

Вишневіська Любов, учениця групи №2

«Людина починається з добра»

Я думаю, що доброю людиною не народжуються, а стають. Тому з дитинства наші батьки намагаються в нас розвинути цю якість. На сьогоднішній день доброта – це найбільша цінність усього світу, але, на жаль, не усі це розуміють. Добро не можна купити ні за які кошти, тому доброта така рідкість у наш час. На мою думку, потрібно брати приклад із волонтерів: вони постійно допомагають людям, яким необхідна фінансова чи моральна підтримка і закликають робити це інших. Адже якщо ми можемо поділитись добром з тим, хто цього потребує, буде менше непорозумінь та конфліктів і, можливо, вийде зробити цей світ кращим.

Світлана Голдинська, учениця групи №48

«Чи можливо у повсякденному житті обійтись без комп'ютера?»

Сьогодні комп'ютер виконує важливу роль у нашому житті. Завдяки йому можна робити практично все. Цей пристрій цілком може задовольняти базові потреби людини, зокрема, в спілкуванні, здобутті інформації тощо...

Комп'ютер багатофункціональний: на ньому можна переглядати фільми, слухати музику, виконувати різні завдання. Людина використовує його у всіх сферах життя. Проте саме через нього вона часто забуває про живе спілкування, а постійне сидіння за комп'ютером призводить до погіршення здоров'я. Але однозначно хотілось би сказати, що у сучасному світі без комп'ютера людині було б дуже складно жити.

Діана Бойчук, учениця групи №10

«Чи може комп'ютер замінити людину?»

Комп'ютер може замінити людину частково лише в тому разі, якщо за іншим комп'ютером сидить точно така сама людина і ви можете спілкуватися за допомогою своїх комп'ютерів та мережі Інтернет.

Інформаційні технології, звичайно, у сучасному світі дуже розвинені, але не до такої межі, щоб був винайдений повноцінний штучний інтелект, здатний замінити людину повністю.

Та й більшість людей це розуміють. І тому всі ми прагнемо знайти не віртуальних, а ре-

альних друзів, з якими можна кудись сходити, весело поспілкуватися і взагалі чудово провести час.

Бартков Ігор, учень групи №48

«Що таке добро?»

Якщо б мене запитали, що таке добро, – я б, напевно, відповіла, що це щось хороше, позитивне, а ще, що це антонім до слова «зло». Можливо б, навіть навела приклад із якогось твору... Як на мене, то про нього не потрібно говорити, його потрібно робити, ще й так, як говорить Біблія: щоб одна рука не знала, що робить друга. Щоб почати робити добро, необхідно трохи позбавлятися власного егоїзму, виховувати альтруїстичні риси. Можеш допомогти – допомагай, можеш підтримати – підтримай, можеш подарувати – даруй, але завжди це роби з легкістю і чистим серцем, але головне – нічого не очікуй натомість.

Тавіфа Дроб'язко, учениця групи №2

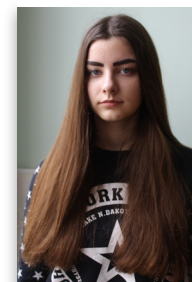

«Чого не може комп'ютер?»

У нинішньому столітті швидкого розвитку технологій і зокрема ще й комп'ютерів, стає дедалі важче відповісти на таке просте запитання: «Чого не може комп'ютер?». Користування комп'ютером охоплює всі сфери людської діяльності, будь то освіта, промисловість, будівництво, наука і т.д.

Не виходячи з дому, за допомогою комп'ютера можна замовити їжу, розрахуватися за комунальні послуги, спілкуватися у режимі реального часу і це ще далеко не всі його можливості. Комп'ютер – найвидатніший винахід людства після колеса. Не дивлячись на все вище перераховане, комп'ютер поки ще не здатний спілкуватися з людиною повноцінно. Технології, звичайно, у сучасному світі дуже розвинені, але не до такої міри, щоб був винайдений штучний інтелект. Але й це в майбутньому стане не проблемою. І таке питання, як: «Чого не може комп'ютер?», стане просто риторичним.

Каравасв Вадим, учень групи №48

«Комп'ютер у моєму житті»

На сьогоднішній день персональні комп'ютери є невід'ємною частиною нашого життя.

Люди використовують їх для навчання, роботи та розваг. У моєму випадку без комп'ютерів обійтись неможливо через те, що професія, якій я навчаюсь, дуже тісно з ним пов'язана. Комп'ютер – дуже корисна річ. Сьогодні за допомогою мишки можна малювати на екрані дисплея, креслити схеми та графіки, можна виконувати операції з програмування. За допомогою спеціальних програм редагують фото, відео, а також створюють різні проекти, зокрема, розробляють архітектурні плани, наприклад, моделі будинків, літаків тощо. Комп'ютерні технології швидко розвиваються і змінюються, а відповідно, постійно змінюватись і навчатись повинні ми.

Марина Луценко, учениця групи №10

Вислухала і записала точку зору Грибик Т.А., викладач

НІ ДНЯ БЕЗ МРІЙ!

Невже не варто мрії прочитати?

На підвіконні цвіт буде шептати...

Несамовито летить потяг, ніби наш швидкоплинний час. Прекрасні краєвиди за вікном наввипередки повстають і зникають, віддзеркалюючись у чарівних очах Софії. Квітчасті поляни манять своєю неперевершеною, а в'юнкі ріки снуються долиною блакитними стрічками.

Софія дістала свій щоденник.

«Сьогодні знову понеділок... Відкрити б навстіж вікно і...» – прошепотіла вона задумливо, зупинивши свій погляд на енергійному і таємничому танкові за вікном. У ньому меланхолійно кружляли стрункі та високі явори, тендітні і ніжні берізки, могутні дуби та кристалі липи. Мимоволі поринаєш у світ гармонії та неперевершеної краси. І мрієш... Мрієш... Мрієш, щоб все це тривало вічно.

Софія впевнено відкрила щоденник...

Понеділок: Доброго, погожого ранку... Я мрію про тебе щовечора... І мені байдуже, який ти: ясносонячний чи свіжодощовий; приємнотеплий чи з прісною прохолодою; несамовитопрекрасний, даруючий безліч несподіванок і неперевершених емоцій та вражень чи меланхолійно-самотній, але обов'язково в моїх мріях ти світлий ранок під мирним небом.

(P.S. Як хочеться, щоб настав той час, коли саме про такий ранок почнуть мріяти люди,

які причетні до розв'язання війни.)

Вівторок: Дитячі мрії... вони такі чисті, чаруючі та прекрасні: про родинне тепло, затишок і свою кімнату з полицею улюблених книг та яскравих іграшок; про міцне здоров'я рідних, друзів і всіх-всіх...; про подарунки на свята, які запаковані у величезні таємничі коробки з кольоровими стрічками... та щоб мама і тато були завжди поруч.

(P.S. Ох, ці дитячі мрії... Вони прямують з тобою життєвим шляхом, дорослішають)

Середа: А як ти, надіючись, мрієш про справжніх вірних друзів, відчайдушно жадаєш їх присутності, незважаючи на мінливий калейдоскоп подій, непередбачуваність ситуацій та віртуозність характеру – протягом усього життя. В дитинстві, у шкільні та студентські роки і навіть в похилому віці ти чекаєш відданості, розуміння... і намагаєшся відповісти взаємністю. (P.S. На твою думку ти робиш все для того, щоб бути гарним другом: чесним, добрим, справедливим і водночас веселим, креативним, та сучасним. І це, повірте, не просто.)

Четвер: Про мир, сімейне щастя та кохання люди мріють споконвіку, скільки існує людство, стільки й живе у серцях милозвучна пісня благополуччя, тому що коли панує мир у наших душах, домівках, країні – здійснюються найзаповітніші мрії «справжньої» людини, її надії і помисли. Лише тоді кожен має можливість реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти.

Іноколи нелегкі випробування лягають не-

посильним тягарем на плечі людини, і лише ті, хто наділений сильним духом зможуть вистояти та не зламатися від ударів долі.

(P.S. «Ти просто даєш іншому частину самого себе – у вигляді доброго вчинку, корисної ідеї, слова підтримки, допомоги у важкий момент, своєчасної підказки. Ти береш щось зі своєї голови, приправляєш доброту свого серця і вкладаєш це в голову або серце іншого.» Чарльз Берр.)

П'ятниця: Я мрію, щоб зникнули із людської сутності зло, ненависть, жадібність і байдужість та щоб люди навчилися бути толерантними, щирими і милосердними.

Давайте частіше будемо прислухатися до голосу свого серця. Я вірю, що в глибині душі кожен, хто хоче змінити світ на краще – сповнений всемогутньої любові та безкорисливості. Якщо ж ми вже сьогодні станемо на йоту кращими – це буде ліпше, що ми зробимо для себе і для всього людства. Адже світ тримається на любові, милосерді і доброті. Саме вони приносять радість і спокій у серця того, хто дає і хто потребує.

(P.S. Існує твердження, що думки мають властивість матеріалізуватися, але замало тільки мріяти, важливо робити все для того, щоб втілити їх у життя.)

Субота: Я мріяла про тебе сотні літ...

Як ти торкаєшся мого волосся,

Про цей танок – мелодії політ,

Щоб на яву, не лиш у снах, збулося...

На мою думку, немає у світі людини, яка б не мріяла про справжнє кохання: віддане, щире, чисте, палке, взаємне...

Коли ти кохаєш – ти живеш, мрієш, вдосконалюєшся, наповнюєшся сповна цією всемогутньою любов'ю.

(P.S. Ми випадково зустрілися очима... І я раптом зрозуміла, що у мрії є колір.)

Неділя: Мрії... сонячні, світлі, яскраві – кружляють чарівними, різнобарвними метеликами, заповнивши всесвіт. Мрії... мерехтливими зорями сяють на чарівному небосхилі.

Мрії... які вони різні: милі, чаруючі, осяйні чи зухвалі, пихаті та грубі; багатогранні, незбагнені, вичурні, або ж прості, приземлені.

Мрії... самотні, маячні, пригнічені, що поодинокі сумують у безмежному просторі та зібрані у величезні сузір'я – мрії мільйонів людей з вірою, надією і любов'ю в серцях про найзаповітніше – мир на землі.

(P.S. Скільки живеш – мрій...)

Потяг зупинився. Софія вибігла на перон. Весела юрба подорожніх із гітарами та великими рюкзаками галасливо йшла їй на зустріч.

– Мрії здійснюються! – полинуло бадьоре багатоголосся друзів.

– Потрібно тільки мріяти! – оптимістично відповіла Софія.

Жила Тетяна, учениця групи №10

Что человек ест, то он и есть

Месяц назад я работал в одном из самых больших американских архивов вместе с Робертом Конквестом, ученым, написавшим знаменитую книгу «Жатва скорби» - о Голодоморе, организованном для народа Украины в годы насильственной коллективизации и выкосившем миллионы жизней.

Но Конквест, знающий все доступные документы о том времени наизусть, рассказывал мне не только о горе. Он говорил и о том, как люди в беде спасали друг друга, поддерживали, делились последним. «Так ли у вас сегодня?» - спросил он. «Не совсем, - честно ответил я. - Мы перестали видеть соседа, время другое...».

Среди многих потерянных нами обычаев разрушился обычай совместной трапезы. Даже одна семья нечасто собирается за воскресным обедом, да и сам обед для многих гостей не все могут себе позволить. Библийская легенда о том, как тысячи людей были

накормлены несколькими хлебами, осталась красивым рассказом.

Помните: «Учитель велел им рассадить собравшихся рядами на зеленой весенней траве и, взяв хлебы, произнес над ними молитву благодарения. Торжественным жестом Он переломил их и роздал ученикам. Смущенные они стали разносить по рядам скудную пищу, но скоро к своему изумлению, поняли, что хватает на всех...»? В трудные годы люди всегда умеют делиться. Наш опыт прошлой войны, опыт проклятого голода 30-х годов напоминают об этом.

Впрочем поговорка о том, что «сытый голодного не разумеет», тоже существует у многих народов. Она легла в основу учения Карла Маркса как утверждение категорическое, оправдывавшее и вдохновлявшие так называемую классовую борьбу. Но оказалось дело не только в этом. Сейчас уже выяснилось, что сытый не всегда разумеет сытого, а голодный – голодного, да и диеты у

людей очень различны.

То, что у наших предков было законом: люди, совместно переломившие хлеб, враждовать не могут, давно уже не регулирует отношений. В милицейских сводках можно прочесть, как люди калечат друг друга прямо за праздничной трапезой. Ученые исследуют наши диеты и свидетельствуют, что мы питаемся хуже. На самом же деле мы питаемся иначе: иногда по необходимости, а порой и по свободному выбору.

Связь между питанием и поведением людей исследовалась многократно. Жителям Финляндии рекомендуют ежедневно съедать по несколько ломтей чистого ржаного хлеба. Считается, что это способствует профилактике многих болезней, в том числе опухолей. Два английских ученых, Я. Стоукс и Д. Даунинг, в свое время объявили, что нынешняя агрессивность их молодежи, в том числе футбольных болельщиков, во многом определена неправильным питанием.

Самый распространенный рацион состоит из сэндвичей, шоколада и напитков с разно-

образными химическими добавками. Если учесть, что все это поедается впопыхах, сдобривается алкоголем и куревом, то, по мнению ученых, причины агрессивности очевидны. Если поглядеть наше телевидение, то мы вообще питаемся в основном жевательной резинкой, забыв обо всех традициях (один только Гоголь столько раз воспел украинскую трапезу, что впору бы застесняться такой забывчивости).

Как бы там не было, у нас пока есть хлеб, почти у всех есть. У нас есть «хлебное вино», как звали тогда-то водку, есть родниковая вода, так что каждый может запивать съеденное по своему вкусу. Давайте вспомним о том, как важно сесть к общему столу и почувствовать, что ты не один.

Мне очень хочется, чтобы люди собирались вместе, делились тем, что у них есть, и радовались. Как бы не было, мы еще не настолько обеднели и одичали, чтобы потерять этот обычай. За ваше здоровье, друзья!

Виталий Коротич

(«Бульвар Гордона» февраль, 2019 р. №6)

ДЕНЬ СТУДЕНТА

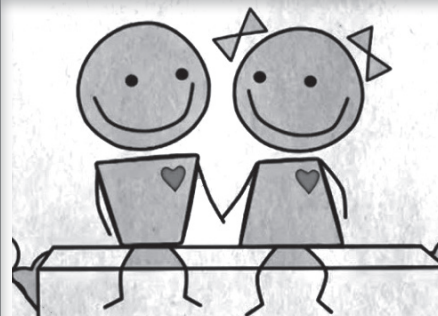
25 січня церква відзначає День Св. мучиниці Тетяни, а ще в народі цей день вважають Днем студента! У цей день у стародавньому Римі народилася дівчинка на ім'я Тетяна, виховувалася вона у сім'ї християн. Християни категорично відмовлялися приймати участь у жертвоприношеннях, але їх змушували і силою залучали до цих святкувань.

Одного разу і схопили Тетяну, змушуючи принести жертву Аполлону, але під час її молитви статуя ідола впала і розбилася, наслідком стало жорстоке катування дівчини, знущання були дуже жорстокими аби тільки Тетяна зреклася Христа, але перед обличчям смерті вона цього не зробила і врештірешт її стратили. Церква визнала Тетяну святою і щороку усе християнство відзначає Тетянин день 25 січня. Також Тетяна вважається покровителькою студентів. Цього дня прийнято ходити до церкви і ставити свічки за успіх у навчанні, а загалом ця традиція зародилася ще у Російській імперії у 1755 році, у зв'язку з тим, що російська

імператриця Єлизавета відкрила у Москві перший університет. І з тих пір уся молодь влаштує веселі та галасливі гуляння. Але на сьогоднішній день на Україні Міжнародний день студента святкують 17 листопада. Свято асоціюється з молодістю романтикою та веселощами. Сучасна молодь і не знає, що цей день пов'язаний з кривавою історією, він не випадково вибраний. У 1939 році 17 листопада фашисти арештували та розстріляли лідерів Союзу у Чехії, 1200 студентів потрапили до концтаборів у Заксенгаузені, ще 9 активістів були страчені у Парижі. Але сьогоднішня диктує нам свої правила і кожна народність святкує цей день по-своєму. Студенти Португалії одягають форму свого університету, опівночі збираються біля пам'ятника королю Португалії та співають пісень. В Америці студенти проводять цей день у розвагах. У Данії цей день вважається днем сім'ї, його проводять у колі родичів, а також дозволяють пити слабоалкогольні напої. У Німеччині відмінюють усі заняття і проводять спортивні змагання. Але у будь-якому випадку у кожній країні цей день об'єднує молодь, яка навчається у різних куточках світу.

Шморгун С.М.,

майстер виробничого навчання

Кохання – це чарівне та світле почуття, яке повинна досягнути кожна людина, неважливо яка, бідна або заможна.

Ми – люди, заклопотані в своїх буденних проблемах, навіть не помічаємо свого щастя, не можемо по-справжньому радіти, кохати, адже на це, можливо, не вистачає часу. Усі повинні зрозуміти, що саме кохання врятує світ, адже коли ми кохаємо, ми й любимо весь світ навколо, намагаємося зробити його кращим, отримуємо натхнення від своїх почуттів, створюємо щось нове. Кохання нас надихає. Ми стаємо спроможні на турботу, хвилювання, про іншу людину.

ЧИ ВРЯТУЄ ЛЮДИНУ КОХАННЯ?

Найголовніше: натрапити на свою людину, яка буде мати найсильніші почуття до тебе, а ти взаємно до неї, адже якщо кохання невзаємне, то ці стосунки будуть не справжні й залишать по собі болісний осад. Тому не біжіть за почуттями: ви й не зрозумієте, як вони самі прийдуть – і ви будете разом безмежно щасливі.

Світ загине без щирого кохання, будуть лише одні війни та конфлікти, все стане сірим та сумним.

Тому закликаю всіх бути добрими й щирими, кохати й бути коханими, лише кохання й щирість врятують нас!

Мельник Ірина,

учениця групи № 16

«ЛЕТІТЬ ДО ВИРІЮ, ПТАХИ!»

Справжній педагог завжди має бути ще й наставником! Він не тільки дає учням знання, а й виховує їх. Для того, щоб досягти результату, необхідно стати другом для учня. Душа дитини – це як мозаїка, що складається з багатьох частинок, яку педагог повинен зібрати в одне ціле.

Між педагогами та учнями навчально-тренувальної фірми «Перлина Поділля» завжди існує щось більше, ніж просто співпраця. Це «щось» формується під час спільної роботи над проектами, підготовкою до участі у Всеукраїнських ярмарках, науково-практичних конференціях, бізнес-турнірах, позаурочних заходах тощо. Ми разом вирішуємо завдання, разом долаємо труднощі.

Абсолютно впевнені – любов і довіру учнів неможливо завоювати, озброївшись лише сучасними методиками. Потрібна нелегка праця душі. Головне – зуміти побачити та оцінити в учневі ту неповторну індивідуальність, яка вирізняє нас усіх один від одного, зуміти забезпечити свободу самовираження його особистості і зрозуміти, що дитина – людина, що має власне уявлення про світ, свій досвід і свої почуття. Особливо, коли цій «дитині» вже майже 20 років, коли вона вже має певний життєвий досвід, коли у неї майже сформований власний характер та є особисті погляди на життя.

Група 33 була дуже цікавою, креативною, активною, кожен мав певні амбіції та, звичайно, особливості характеру. «Еліта», як вже

традиційно називають молодших спеціалістів у нашому навчальному закладі. Колектив сформувався з учнів, що вже навчалися в інших групах, здобуваючи робітничі професії.

У групі навчався 21 учень: 8 дівчат і 13 хлопців. Хлопці – надійна підтримка і опора, вони були рушійною силою всіх спільних справ. Дівчата – більш врівноважені натури, але часто саме вони вносили несподівані та цікаві пропозиції.

Група 33 була доволі успішною у навчанні. Диплом з відзнакою отримали 6 учнів, практично усі інші – «хорошисти» і лише деякі мали по кілька «шісток».

Звичайно, успіхи учнів групи не обмежуються навчанням. Жоден конкурс, акція, виставка чи огляд не відбувалися без їхньої участі. Особливо активно вони брали участь у благодійних справах, жодного разу не поставившись до цього формально чи байдуже.

Та все ж, у всіх цих водночас і суворих, і добрих буднях, головну роль відіграє куратор, якого часто учні називають «мамою». І ця «мама» повинна бути суворою і доброю, вимогливою і веселою. І це допомагає створювати теплий, душевний мікроклімат у групі. Саме таким куратором була Тетяна Миколаївна Шафорост. Були різні ситуації: радість, почуття гордості за досягнення учнів, біль, відчуття неспроможності в результаті якихось невдач, але ніколи вона не відчувала поруч зі своїми учнями нудьги і порожнечі. Бували моменти, коли черговий педагогічний успіх або успіх дітей давав сили – за спиною

у Тетяни Миколаївни ніби виростили крила: вона хотіла поділитися всім, що знає, подарувати частинку себе. Бували хвилини, коли опускалися руки і, здавалося, що всі її можливості вичерпані, але щоразу, коли заходила у групу і бачила своїх учнів, вона розуміла, що потрібна їм, що потрібно працювати над собою і шукати нові шляхи і підходи в роботі з ними.

Саме з такими відчуттями та емоціями Тетяна Миколаївна висловила свої побажання: «Дорогі мої випускники! Ось і настав надзвичайно хвилюючий день для вас. Як швидко пройшли роки навчання в училищі. Цей день відкриває вам безмежні горизонти, примушує серця шалено битися від усвідомлення того, що доля набирає нових обертів, кличе майбутніми перспективами та сподіваннями, і, водночас, завмирає від ніжної та світлої печалі прощання з викладачами, адміністрацією, куратором, друзями, навчальним закладом в цілому, який за період навчання став просто рідним.

Було все: падіння і злети, невдачі і успіхи, сум і радість, захоплювало дух від перших перемог, від першого кохання. Позаду захист державного іспиту, дипломних проектів. Я впевнена, що знання, які ви отримали, навчаючись в училищі, допоможуть реалізувати усе задумане. Нехай ваша енергія, ініціатива і трудовий ентузіазм допоможуть досягти нових висот.

Бажаю вам щасливої і безмарної долі, професійного росту, здійснення

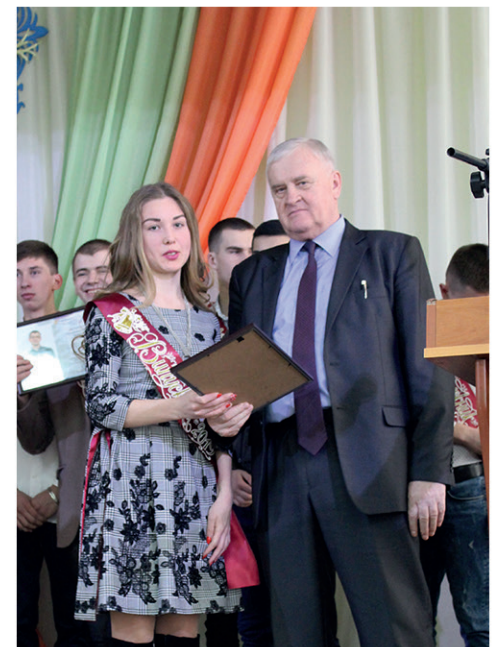
найзаповітніших мрій та побажань, злагоди та добробуту у сім'ях. Завжди залишайтеся людьми за будь-яких обставин. Не забувайте рідний навчальний заклад, підтримуйте зв'язки з одногрупниками. Здоров'я, натхнення та здійснення усіх мрій!»

**Педагогічний колектив
НТФ «Перлина Поділля»**

Не змогли залишити стіни рідного навчального закладу випускники без приємних слів та побажань:

«Вибір навчального закладу – це перший важливий вибір, що став переді мною, і в ньому я не помилилась. У ДПТНЗ «ВМВПУ» я вступила в 2014 р., щоб здобути професію «Агент з постачання». Продавець продовольчих товарів». По закінченню якої я вирішила продовжити навчання за спеціальністю «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність». Здається, з моменту вступу пройшло небагато часу, а я вже випускниця. За чотири з половиною роки я здобула потрібні мені знання не лише для роботи, а й для особистого розвитку. Тепер я маю багато друзів, а моя група стала для мене сім'єю. Я дуже вдячна викладачам, які намагалися дати нам високий рівень знань, щоб ми в цьому суспільстві стали гідними людьми. Вони не шкодували для нас ні вільного часу, ні сил. Особливо хочеться подякувати куратору Шафорост Т.М., педагогам Петровій В.О., Гавриш Н.Л., Козачок А.В. За цей час вони стали для нас рідними».

Шапорда Марія

«ЗИМОВИЙ ВИПУСК 2019»

«Роки навчання я ніколи не забуду, вони дали мені важливий урок для життя. У подальшому я планую продовжувати навчання, не зупиняючись на досягнутому.

Всім бажаю міцного здоров'я, витримки та натхнення!»

Майданюк Микола

«Як швидко плине час! Летять роки. Навчання в ДПТНЗ «ВМВПУ» мені залишило дуже багато приємних спогадів. Тут мене навчили, як обрати правильне рішення, як себе поводити в різних ситуаціях.

Набутий досвід стане в нагоді у дорослому житті. Мені дуже важко попроситися з усіма педагогами.

Я бажаю міцного здоров'я та побільше таких старанних учнів».

Біланчук Анастасія

«Як швидко минули роки... Навчаючись в училищі я здобула багато навичок, позитивних емоцій.

Були злети і падіння, радість і сльози, але все подолали ми разом із улюбленою групою. Хочеться подякувати адміністрації за терпіння і хвилювання за кожного із нас.

Подякувати нашому куратору Шафорост Т.М. за ніжність і турботу, за підтримку, за особливий підхід до кожного. Подякувати Петровій В.О. за кожний цікавий урок, за доброту та щирість, за справедливість. Гавриш Н.Л. за чудову дисципліну і чарівну посмішку. Козачок А.В. за віру у наші можливості, за радість на обличчі».

Задорожна Аліна

«Чотири з половиною роки мого життя пройшли в училищі. Ці роки були такими насиченими різноманітними подіями, що усіх їх не так легко й згадати. Хочу подякувати усім вчителям за весь той досвід, який я здобула, за всі знання, що я отримала. Щиро дякую!»

Задорожна Зоріна

«За всі роки навчання в училищі, я отримала великий багаж знань. Вони стосуються, як професійних навичок, так і життєвих уроків. Адміністрація, викладачі, майстри виробничого навчання назавжди залишаться в моєму серці».

Гаврилюк Тетяна

«Дякую Вам, любі викладачі, за те, що ви завжди були з нами, підтримували нас і спонукали до праці та навчання. Я вдячна педагогам за знання!»

За цей короткий час, я встигла вас усіх полюбити і мені дуже важко з вами прощатися. Дякую вам за все!!!»

Грabweцька Тетяна

«Хочу подякувати адміністрації училища не тільки за ефективно організований навчальний процес, а ще за те, що дуже добре організована позаурочна робота. За те, що учні можуть реалізуватись у будь-яких інших сферах діяльності. Дякую за усі ті конкурси та заходи, у яких ми мали змогу взяти участь.. Ці роки я провела в прекрасному колективі з прекрасними наставниками».

Іжаківська Інна

«Шановний педагогічний колективе НТФ «Перлина Поділля»! Прийміть слова

вдячності за ваш високий професіоналізм, компетентність, педагогічний талант і відданість своїй благородній справі протягом багатьох років. Висловлюю щире вдячність за вашу відповідальність, доброзичливість, ентузіазм та індивідуальний підхід до кожного учня. Всі ті знання, що отримала від вас, я збережу. І нехай вони будуть найціннішим для мене багажем. Бажаю вам міцного здоров'я, щастя і натхнення для здійснення усіх починань!»

Петровська Олена

«Шановний педагогічний колективе ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ»!

Висловлюю глибоку вдячність за Вашу професійну майстерність, педагогічний талант, душевну щедрість і виховання учнів нашого училища протягом багатьох років.

Ви відкриваєте неповторний світ своїм вихованцям, вміло ведете їх стежками любові і доброти, запалюючи в їхніх трепетних серцях вогник допитливості, віри у справедливість, віри в себе!

Особливо хочеться Вам подякувати за індивідуальний підхід до кожного з нас, за компетентність, відповідальність і доброзичливість. Я ціную все, що Ви робите, і дякую Вам за творче ставлення до роботи, ентузіазм, відкритість і доброзичливість».

Чернишов Олександр

«Мій рідний навчальний заклад! Дякую тобі, що прийняв мене до себе після закінчення 11-го класу. Я вдячний адміністрації ДПТНЗ «ВМВПУ» за

уміле керівництво та вдалий підбір висококваліфікованих професіоналів. Завдяки їм я зміг здобути спеціальність та удосконалити свої навички. Мені дуже подобається те, що в училищі багато гуртків і можливостей з користю проводити вільний час. Я не часто брав участь у різних заходах, але коли випадала нагода, з радістю відвідував їх».

Пронченко Олег

«ДПТНЗ «ВМВПУ» - найкращий навчальний заклад у світі!

У ньому працюють найкращі викладачі та майстри виробничого навчання.

Хочу від усього серця висловити слова великої подяки директору Олександрові Дмитровичу Дмитрику, адміністрації та педагогам училища, які дійсно гідно виконують свою справу.

Дякую Вам за вашу турботу, доброту, терпіння та повагу!

Дякую за знання та вміння! Ви найкращі!»

Постернак Вячеслав

«Дуже дякую всім педагогам! За ці роки було багато різного, але я завжди їх буду пам'ятати.

Просто чудовий заклад, у якому надають учням висококваліфіковану освіту! Викладачі тут чудові, вимогливі. Але чим більші вимоги, тим кращі знання отримає учень. Я ніколи не забуду роки, які пройшли у стінах цього навчального закладу! Рівнем підготовки задоволений дуже. Ці роки навчання були найкращими!»

Мазур Руслан

Минають роки, змінюються вірування і погляди людей, та великі надбання мистецтва надовго переживають своїх творців. У літературі є імена, що не потребують ні пишних шат красномовності, ані високих означень, бо вони входять у свідомість кожного з нас із малечку, як голос матері, як сонячне проміння.

Серед таких чільне місце займа-

ють геніальний український поет Тарас Шевченко та шотландський фольклорист Роберт Бернс.

Задля вшанування цих відомих митців викладачі іноземних мов Кирильчук М.Л. та Колісник-Бойко Н.О. провели позакласний виховний захід «Кобзар і бард. Шевченко і Бернс - великі співці свободи», на якому учні та гості мали можливість дізнатися багато цікавого про геніальних поетів, почути маловідомі факти з їх життя, побачити рідкісні фото, послухати пісні та вірші як в оригіналі, так і в перекладах.

Чарівні ведучі Деревенко Христина (учени-

«КОБЗАР І БАРД. ШЕВЧЕНКО І БЕРНС – ВЕЛИКІ СПІВЦІ СВОБОДИ»

ця групи №1) та Заїка Тарас (учень групи №6) провели паралелі між українським Кобзарем та шотландським Бардом, адже обидва стоять першими у черзі претендентів на звання народного поета. Ведучі були одягнені в національний український та шотландський одяг.

Поезію Т.Г. Шевченка читали учні різних груп нашого навчального закладу. Так вірш «Мені однаково чи ні» англійською мовою продекламувала Тріфонова Анастасія (учениця групи № 10), «Заповіт», який переказано більше ніж 150 мовами світу, представили іноземною мовою учні групи № 48: Плахотнюк Ольга, Хребтій Леся та Якимчук Костянтин. Вдало доповнила поетичний вечір пісня у виконанні Станіславової Валерії (учениці гру-

пи № 29) «Зоре моя вечірняя».

Караваяєві Вадим та Діана прочитали вірш Роберта Бернса "Моє серце в горах", в якому оспівуються ліси, поля і прекрасні долини рідної землі поета – Шотландії. Переклад українською мовою був представлений Стафійчук Вікторією (ученицею групи № 48). Вірші Бернса надихнули багатьох британських та зарубіжних поетів, романтичний вірш про кохання "Моя любов – рожевий квіт" процитували Фурман Артем, Філімоненко Альона та Червань Олександр (учні груп № 48 та №7).

Вечір поезії пройшов у теплій дружній атмосфері, по завершенню якого усіх гостей чекало частування смаколиками.

Кирильчук М.Л.,

викладач іноземних мов

УКРАЇНСЬКА МОВА СЬОГОДНІ

Наша мова – це золота скарбниця, з якої ми одержуємо найцінніший спадок: знання про навколишній світ, про життя попередніх поколінь українців і про розвиток самої української мови. Моя мова – чарівна, одна з найдавніших мов у світі. Вона зазнавала періодів розквіту і занепаду, але завжди жила в побуті українців, в творах митців. Незважаючи на всі перепони і заборону їхніх творів, піклувалися про збереження і розквіт української мови у 19 столітті Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Панас Мирний, І. Нечуй-Левицький.

На жаль, і 20 століття не стало винятком у зневажливому ставленні до української мови. Після короткочасного Відродження в 20-30 роках настала доба Розстріляного Відродження, коли українська культура втратила найкращих своїх представників, а відповідно, і найкращих пропагандистів українського слова. Українське слово бідувало, вмирало з голоду, плакало над страченими, але відроджувалося. І доки народ мав свою мову, його серце завжди ожило, гоїлося, сміялося.

МОВА – УНІКАЛЬНЕ ЯВИЩЕ В ЖИТТІ ЛЮДИНИ І СУСПІЛЬСТВА

Мова відіграє величезну роль у житті людей. Мова, що виникає в процесі історичного розвитку суспільства і є засобом спілкування людей, – природна. Ні жести, ні міміка, ні звуки не можуть замінити повноти відображення світу мовою.

Вона є дівим інструментом формування людської особистості. За допомогою мовних засобів люди спілкуються між собою, виражають свої думки, зберігають їх і передають нащадкам. Понад 3 тисячі мов є у світі, але для кожного народу, кожної нації, найближчою і найдорожчою є його рідна мова.

Володіння мовою відрізняє людину від інших живих істот. Приходячи у світ, кожен потрапляє в певне мовне середовище.

Мова є ознакою сучасної нації. Коли вона перестає виконувати свою головну функцію – бути засобом спілкування і мислення, стає мертвою, не розвивається і не вдосконалюється. Розвиток мови тісно пов'язаний із розвитком суспільства. Вона

Сьогодні наша мова також потребує підтримки: очищення того джерела, яке замулив суржик, зайві й недоречні запозичення з інших мов, лайливі слова. Про неї має подбати держава, ухвалюючи необхідні закони, про неї має дбати кожен свідомий громадянин України не залежно від національності і, звичайно ж, кожен українець.

Підтримуючи думки Кулинич Аліни, я, Мазуренко Світлана Павлівна, хочу продовжити поетичним словом:

Моя мова

Ранку ніжний передзвін,
І жоржини жаркий шепіт,
Айстрів, садових зорин,
Різнокольоровий трепет,
Спів струмочка в низині,
І бурштин вишень у липні,
Голос пращурів в мені –
Моя мова, слова рідні.
В них і дума, і кохання,
Плач бандури й бій козацький,
Голос нації зростання,
Досвід і запал юнацький.
Сила духу в моїй мові
Тих, хто прагнув до свободи,
Хто вточив із серця крові,
Щоб вважали нас народом.
Переможно хай зоріє
В Україні наше слово,
В кожному домі заяскріє,
Задзвенить потужно, ново.

Кулинич Аліна, учениця групи №29 та викладач української мови та літератури Мазуренко С.П.

удосконалюється і змінюється в процесі розвитку всього суспільного життя, а також на основі своїх внутрішніх законів. Немає і не може бути мови без суспільства, а суспільства без мови.

Рідною мовою української нації є українська мова. Поняття рідної мови – невіддільне від думки про рідний край, батьківщину, материнське тепло. Рідна мова є одним із важливих засобів формування патріотичних почуттів, гордості за свій народ; вона є виявом його національної культури. Мова єднає між собою різні покоління людей, вона передається як заповіт, як найдорожча спадщина. Піклування про рідну мову, любов і повага до неї мають бути в центрі уваги кожної нації.

Мова невмируща, бо в ній безсмертя народу, живе в ньому і з ним. Але в безсмерті мови є й часточка безсмертя людини. Через мову кожна людина має змогу доторкнутись до безсмертя свого народу.

Петренко Михайло, учень групи № 46

ЛИХОСЛІВ'Я – ПРОБЛЕМА НАШОГО ЧАСУ!

Матюк – це неприкрашена, дрібна гидота, ознака дикої, первісної культури, цинічне, зухвале хуліганське заперечення нашого шляху до глибокої й справжньої людської краси.

А. С. Макаренко

Останнім часом все частіше можна почути нецензурну лексику. Сьогодні матюки, «міцні слівця», ненормативна лексика – швидше норма, ніж виняток. В Інтернеті, книжках, піснях, фільмах її можна почути від будь-кого, незалежно від віку чи соціального статусу. Що ж змушує нас лихословити?

Лихослів'я – вживання лайливих, сороміцьких слів; грубі, недобррозичливі слова і вирази, вживані щодо кого-небудь. Це мова, наповнена непристойними виразами, словами, лайкою. У цього явища багато визначень: нецензурна лайка, вирази, матюки, нецензурна лексика, лексика «тілесного низу» і т.д. Їх з давніх-давен український народ іменує лихослів'ям, від слова «лихо».

Звернімося до статистики. Отже, за результатами проведеного дослідження компанії Research&Branding Group (компанія, що спеціалізується на проведенні всіх типів маркетингових та соціологічних досліджень) нецензурні вислови знають 93% населення України, але вживає їх тільки 43% українців. Серед людей, які лаються, 13% українців за жодних обставин не змогли б відмовитися від цієї вади. Не володіють лайкою лише 6% опитуваних респондентів. Також визначено, що до вживання ненормативної лексики більш схильні чоловіки, це приблизно 67%.

Лайливу лексику в основному вживають для підвищення «емоційності мови», зняття психічної напруги або больового шоку, образи чи приниження співрозмовника, демонстрації агресії, «самоствердження», поповнення бідності власного словника.

Право громадянина на повагу до його честі та гідності закріплене 28 статтею Конституції України. Лайка в громадських місцях порушує спокій громадян, тому є дрібним хуліганством.

Отже, за матюки у громадських місцях можна отримати штраф у розмірі від 51 до 199 грн. або виправні роботи.

Саме слово «лайка» вказує на ставлення наших далеких пращурів до цього явища – людина, що вживає нецензурщину, уподібнюється до дзвквітливої собаки. А вислів «лятися по-чорному», пов'язаний з уживанням під час лайки слова «чорт» і похідних від нього – саме це слово для давніх українців було найстрашнішою лайкою.

Учені з'ясували, що лайливість – це хвороба. Наприклад, римський імператор Клавдій у звичайному житті був цілком пристойною людиною, але іноді на нього находили приступи лайливості (він дригався, розмахував руками і ногами, жахаючи підданих). Від таких приступів, за деякими даними, потерпали Петро I, Моцарт, Пушкін, Наполеон.

Як правило, матюкаються ті люди, у яких існує дефіцит лівої півкулі, а саме мовних зон – їм не вистачає слів! Всі лайливі слова у людини містяться в німій правій півкулі.

Лихослів'я, на відміну від доброзичливих побажань, може завдати смертельного удару не тільки душі, але й здоров'ю, оскільки нападає на людину своєрідний «психологічний вірус». Лайливе слово блокує творчі процеси в організмі людини, завдаючи здоров'ю непоправного лиха: псується пам'ять, як результат – склероз, серцева недостатність. Проте найголовніше – це стан серця й душі.

Доведено, що у тварин немає багатьох захворювань тільки тому, що вони не вміють лихословити.

Боротьба з нецензурною лексикою

1. Самоконтроль.
2. Розвиток культури мовлення за допомогою культури та мистецтва.
3. Законодавча заборона.
4. Уникання людей, які вживають нецензурну лексику.

За підрахунками вчених, людина за все своє життя в середньому вживає нецензурні слова близько 230 тисяч разів, що складає приблизно 12 слів на день.

Один мудрець розказав своєму онукові таку притчу:

У кожній людині живуть два вовки. Один є уособленням всього хорошого: добра, милосердя, терпіння, правди тощо, а другий – всього поганого: байдужості, жорстокості, боягузтва, підлості тощо. Ці вовки ведуть між собою постійну боротьбу.

– Який же вовк перемаже?

– А перемаже той вовк, якого ми годуємо.

Тож я бажаю вам, щоб ви годували хорошого вовка, а поганий вовк, щоб ніколи не мав місця у вашій душі.

P.S. Статистичні дані взято з Інтернет-джерел.

Коношевич Т.В., викладач спеціальних дисциплін

ХТО ЗВЕРХУ?

Тисячі років людство шукає відповідь на філософські питання: «Хто розумніший – чоловіки чи жінки?», «Хто головний?», «Хто зверху?».

31 січня 2019 року в актовій залі училища з метою змістовного і веселого дозвілля учнів відбулося інтелектуально-розважальне шоу «Хто зверху?», в якому взяли участь 4 чарівні дівчини: Вознюк Катерина, Марковська Валентина, Яковишена Віроніка, ведуча та капітан цієї прекрасної команди Курдіяк Марина. А також 4 сміливих хлопці: Штурма Павло, Кетов Дмитро, Пастушенко Микола, ведучий та капітан цієї мужньої команди Крайнік Євгеній.

Змагалися краса і сила, розум і хитрість, мудрість і витримка. Четверо чарівних дівчат та четверо мужніх хлопців змагалися у 10 раундах та суперфіналі, показуючи свою ерудицію, вправність, спритність та винахідливість.

Жюрі цього шоу були: заступник директора з виховної роботи Людмила Олександрівна Біла, культорганізатор Катерина Іванівна Гладка, виклад інформатики Тетяна Олегівна Чорба, майстер виробничого навчання Наталя Юріївна Коломійчук.

Розпочався цей захоплюючий двобій з першого конкурсу «Збери літери». Учасники виявляли свою спритність та уміння швидко зорієнтуватися, адже їм потрібно було скласти загадане слово з літер, які були у них на грудях і спині. Дівчата виявилися спритнішими і перемогли в цьому конкурсі.

Другий конкурс мав назву «Відгадай мелодію». У конкурсі брали участь Штурма Павло та Марковська Валентина, за

допомогою міміки і жестів вони мали показати своїй команді пісню. Хлопці виявилися артистичнішими і перемогли.

Пастушенко Павло та Вознюк Катерина брали участь у третьому конкурсі «Хто я?». За 90 секунд їм потрібно було відгадати, ким вони стали. Учасники так і не змогли дати правильної відповіді, тому судді оголосили дивоглядки, на які запросили Кетова Дмитра і Яковишену Віроніку. Перемогу здобули хлопці.

Четвертий конкурс «Жінка чи чоловік», де команди продемонстрували свій загальний інтелект. Їм ставилися запитання, і за 90 секунд команда мала дати якомога більше правильних відповідей. Відповідь мала бути лаконічною «Чоловік» або «Жінка». Перемогу в цьому конкурсі знову отримали хлопці.

Конкурс «Обмін ролями» найбільше сподобався учасникам і глядачам. Дівчата паяли, а хлопці робили собі легкий макіяж. Наші хлопці довели, що можуть робити чоловічу роботу і гарно справляються з жіночою, завдяки чому знову здобули перемогу.

Шостий конкурс проходив під назвою «Я люблю Україну!». Він був присвячений відомим українцям. Кетов Дмитро і Яковишена Віроніка мали будь-якими способами пояснити своїй команді, хто записаний на карточці, звичайно, не називаючи імен і прізвищ цих людей. Завдання команди: відгадати ці прізвища. Хлопці не дали дівчатам жодного шансу, а саме Штурма Павло, який за лічені секунди давав правильні відповіді і привів свою команду до перемоги.

Сьомий конкурс мав назву «Що спільного?». На екрані з'являлося 3 персонажі чи три зірки, будь що. Вони були об'єднані між собою певною логікою. Завданням було зрозуміти, якою логікою поєднані ці зображення, підняти руку і відповісти. Обидві команди дали однакову кількість відповідей і тому суддями були оголошені дивоглядки, на які запросили Пастушенка Миколу та Марковську Валентину, перемогу в яких здобула команда хлопців.

Восьмий конкурс проходив під назвою «5 слів». Почергово для кожної команди виводилось 5 слів на екран, ці слова була закриті. Можна було відкривати будь-яке слово з цих 5 і відтворити повністю цих 5 слів. Але потрібно було пам'ятати, що заробляється рівно стільки балів, скільки залишилося закритих слів. Кожній команді було по 3 пісні. В даному раунді перемогу отримала команда дівчат.

У дев'ятому конкурсі, під назвою «Учасники в ряд» обом командам потрібно було розставити команду суперників відповідно до певного критерію. Дівчатам потрібно було розташувати хлопців у тому порядку, хто з них вперше сів за кермо машини. Хлопцям розташувати дівчат у тому порядку, хто раніше пофарбував своє волосся. І команда хлопців і команда дівчат відгадали тільки по одному учаснику. Тому були оголошені дивоглядки, на які запросили Вознюк Катерину і Крайнік Євгенія, перемогу здобула дівоча краса.

Особливе захоплення було від конкурсу «Перекотиполе». Кожен гравець по черзі мав котити м'яч з одного боку в інший, але без допомоги рук і ніг. Спритнішою виявилася команда дівчат.

Перед фіналом у хлопців було 60 балів, а у дівчат 40. За правилами проведення гри та команда, яка перемагає в суперфіналі, подвоить свої бали.

У суперфіналі команди мали протримати повітряну кульку в повітрі, без допомоги рук, якнайдовше. Штурма Павло про-

тримав повітряну кульку найдовше і привів свою команду до перемоги.

Учасники отримали солодкий приз і разом з присутніми на святі, море приємних вражень, сміху, веселощів і хорошого настрою.

Гра була захоплюючою та непередбачуваною, ніхто з учасників до останнього моменту не здавав позицій. Зал активно підтримував учасників та вболівав за своїх друзів. І не важливо, хто переміг. Адже наші дівчата найвродливіші та наймиліші. А наші хлопці найсміливіші та найсильніші.

Після заходу учні мали можливість подрайвувати на дискотеці.

Гладка К.І., культорганізатор

«Anyone who has never really loved has never really lived»

Кохання – це безмежний світ емоцій: від всеохоплюючого почуття щастя до поглинаючого смутку. Але та людина, яка ніколи не відчувала цього почуття, ніколи не зрозуміє справжнього смаку життя. Учні груп №29, 35, 3, 16, 4, 2 та 39 провели позакласний захід, присвячений коханню.

14 лютого – це день кохання та позитивних емоцій. Учні декламували вірші про кохання різними мовами та співали чудові пісні, присвячені коханню. Почули поради щодо подарунків, які варто дарувати у цей день. А також вчилися говорити компліменти, правильно висловлювати свої почуття. І все це відбувалось у приємній атмосфері за чашечкою гарячого шоколаду з тортами та смаколиками.

Дякуємо усім, хто завітав на наш захід! І пам'ятайте: любов виникає з любові.

Провели захід Баланда Т.М. та Геркалюк Г.В., викладачі іноземної мови

ДЕНЬ УСІХ ЗАКОХАНИХ

Непереможна сила кохання, що керує вчинками, поведінкою і вибором 14 лютого – День святого Валентина. Це саме той день, коли, на думку більшості, варто відставити на задній план всі свої сірі будні і згадати про дійсно велике почуття, яке спонукає людей на великі подвиги. І ім'я цьому почуттю – кохання.

Давайте ж подумаємо, що таке кохання? Чому саме воно має суттєвий вплив на людину?

Особисто для мене, кохання – це щось незвичайне, незрозуміле і в той же час, це джерело енергії, натхнення, стимул жити, творити та вдосконалюватися. Дійсно, неможливо передати словами це відчуття захвату, коли ти любиш і тобі відповідають взаємністю. Коли ти даруєш радість коханій людині, робиш приємні сюрпризи та кожної митті бажаєш бути поруч із нею.

Коли ти дійсно закоханий, твій розум затьмарюється. Ти навіть не можеш відповісти, чому тобі сподобалась людина, що ти в ній знайшов. Просто в один момент все перевертається з ніг на голову, і ти поринаєш у вир шалених емоцій.

Та є у коханні і свої мінуси. Іноді ми опиняємось у полоні своїх самонавіювань, видуманих почуттів. Бо дійсно, дуже важко зрозуміти, чи дійсно це кохання справжнє та чи варто заради нього йти на певні жертви? Як відомо, не існує ідеальних людей і можна сказати, що в парі люди доповнюють один одного. Але щоб зрозуміти, як до тебе ставиться людина, наскільки ті почуття справжні, та чи це дійсно взаємно і тебе не використовують заради своєї вигоди, йде багато сил та часу.

Та довго зупинятись на негативі зовсім не хочеться, адже кохання, як не крути, світле почуття, яке може тебе підстергти у найнеочікуваніших місцях.

І на завершення від себе хочу додати: кохання надає нечуваної сили для здійснення найсміливіших, інколи навіть дуже необдуманих вчинків. І для того, щоб кохати людину, не потрібно чекати ні дня всіх закоханих, ні іншого свята. Потрібно кохати у цей момент, робити усе можливе і неможливе, щоб Ви і ваша половинка були щасливими щохвилини. Щоб кожний погляд запалював той вогник у душі, від якого Ви будете на сьомому небі від щастя.

Обливач О. С., майстер виробничого навчання

ДЕНЬ МОЛОДОСТІ, РОМАНТИКИ І ВЕСЕЛОЩІВ

Життя кожного студента наповнене яскравими моментами та емоціями. Адже це незабутні роки, вони ніколи не бувають нудними. Студентське життя завжди хвилює і насичене цікавими пригодами. У молоді є важливе свято. Це свято всіх студентів, яке в Україні відзначають 17 листопада, а в усьому світі 25 січня. Саме цей день асоціюється у мене із Днем молодості, роман-

тики і веселощів. Цей святковий день проголошує дружбу у всьому світі. Для когось цей день – привід для зустрічі з друзями, щоб повеселитися, а для декого – привід для об'єднання.

Студентські роки для мене – період в житті, коли все тільки розпочинається, коли замислюєшся над тим, як жити далі, де і ким працювати. Це час, коли можна отримати безліч знань.

В День студента хочеться побажати усім учням «ВМВПУ», щоб навчання давалось легко, іспити складались з першого разу, а ентузіазм привів Вас до улюбленої престижної та затребуваної професії.

Бартков Ігор, учень групи №48

Отримати знання та навички у майбутній професії можна по-різному. У нашому навчальному закладі практикують лекції, лабораторні роботи, практичні завдання та виробниче навчання. Скільки б зусиль викладач та майстер виробничого навчання не доклали під час проведення занять, найкращим для учнів завжди є наочний приклад. Саме тому важливим є ознайомлення із організацією робочого місця за обраною професією.

06 лютого 2019 року для учнів групи №13 була організована екскурсія на Державне підприємство «Електричні системи», яке розташоване за адресою: м. Вінниця, вул. Стрілецька, 57Б з метою покращення якості підготовки учнів та ознайомлення з новими технологіями, раціональною організацією робочих місць та використанням спеціалізованого обладнання за професією: «Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин». Учні супроводжували майстри виробничого навчання

МАЙБУТНЄ НАШОЇ ПРОФЕСІЇ

Гнатюк О.М. та Тихоненко В.В., Заяць В.В. та Заяць В.В., Прибега А.Л..

На підприємстві нас радо зустріли працівники з відбору персоналу Дорощ Ірина та Недебалюк Наталія, які й провели екскурсію територією «Електричних систем». На заводі фото- та відеозйомка заборонені, але декілька світлин нам дозволили зробити на фоні конвеєрів. 27 учнів та 5 майстрів виробничого навчання поринули у казковий світ кабельних джгутів. Підприємство поділене на декілька відділів. Всі лінії автоматизовані. Кожен працівник має певний колір спецодягу, таким чином вони відокремлюють посади та операції з виготовлення різних типів продукції.

Завод відкрився в 2017 році у співпраці з американською корпорацією APTIV PLC, міжнародною компанією з виробництва автокомплектуючих. Підприємство випускає продукції європейського зразка, а саме

кабельні джгути для найбільших виробників автомобілів у світі. Підприємство очолює Олександр Тищенко.

На підприємстві працюють випускники нашого навчального закладу, з декількома ми змогли поспілкуватись. Це Михальченко Роман, випускник 2001 року групи №10, Капкалюк Володимир, випускник 2011 року групи №13 та Волосенко Дмитрій, випускник 2012 року групи №45. Хлопцям подобається робота, адже працюють позмінно шотижня (всього на підприємстві 3 зміни), мають соцпакет та час на відпочинок (5 перерв по 5 хвилин та 20 хвилин на обід). Кожен працівник має можливість кар'єрного зростання.

Дякуємо керівництву підприємства ДП «Електричні системи» та організаторам екскурсії.

**Тихоненко В.В. та Гнатюк О.М.,
майстри виробничого навчання**

«МЕЛОДІЇ ШОВКУ» ЖАННИ ШВЕЦЬ

Нещодавно група №29 разом із викладачем художньої культури Грибик Т.А. та майстром в/н Тишкунь Н.П. відвідали персональну виставку творчих робіт «Мелодії шовку» (батик) вчителя образотворчого мистецтва комунального закладу «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №18 Вінницької міської ради» Жанни Швець.

«Ніжність», «Кантрі», «Ангели не сплять», «Соняшниковий рай», «Споріднені душі», «Париж», «Обійми» - не тільки різноманітні назви, але й глибокі теми для роздумів нам, молодим людям, що тільки на декілька сходинок увійшли у доросле життя. Кожен із нас сам мав нагоду познайомившись з тією чи іншою роботою, торкнутись до сокровенного, таємничого, одержати підказку від самого автора про важливе, значиме, потрібне на даному етапі. Ось як про це розповідають учениці групи №29:

Чухрій Руслана:

«Коли ми ввійшли до експозиційної зали, то мою увагу привернула картина «Подих мрії». Подібно до того, як грайливо з нами інколи поводить мрія: то несподівано наближаючись, то віддаляючись, яскраві кольори на зображенні мінливо ховались за пастель, світло переходило в тінь... Мрія наче вабила за собою і водночас переконувала: «Все можливо...»

Неделько Юля:

«Мене вразила картина «Час». Ми інколи не помічаємо, як швидко він збігає... Зображений у центрі композиції годинник символізує «плинність часу», а насичення блакитного кольору – вірність власним ідеям, (не загубитися б в житті серед такого багатоманіття спокус), благородство душі...»

Гонтарук Юля:

«З усіх робіт мені найбільше сподобалась картина «Вірність». Два щасливих птаха кружляють разом... Мені здається, що саме в парі вони здатні подолати будь-які труднощі, пройти всі життєві перешкоди, так і люди повинні прагнути до цього...»

Буткалюк Діана:

«Гранатовий сад» - символ родини, пристрасті, кохання... Мені сподобалась ця картина ще й тим, як художниця зобразила дрібні кисло-солодкі ягоди просто розсипаними – бери і смакуй...»

Шевчук Тетяна:

«Як давно ви дарували квіти найдорожчій людині у світі - своїй мамі? Картина «Ромашки для мам» Жанни Швець навяля мені спогади про ди-

тинство, родинний затишок, літне поле... Звичайні польові квіти на рожевій скатертині посеред столу, а в душі цілий шквал емоцій: тепло, спокій, гармонія любові та ніжності...»

Станіславова Валерія:

«Картина «Свобода» справила на мене дуже велике враження. Це поняття досить часто кожен трактує по-своєму, проводячи паралелі між бажаним та реальним. Особистість прагне бути вільною, не зважаючи на всі перешкоди, що зустрічаються на її життєвому шляху. Від кайданів заборон звільняє внутрішня незалежність, на це відчуття не зможуть вплинути ні країна, ні релігія, ні оточення. Люди – творці своєї долі й лише вони вирішують, на якій відстані знаходиться від свободи. У порівнянні з попередніми поколіннями, сучасна людина має набагато більше можливостей досягнути внутрішньої гармонії. Предків обтяжувала безліч обмежень, яких вони мали дотримуватись протягом усього життя. Життя в лещатах заборон спричинило безліч психологічних проблем, з вирішенням яких не кожен впорається наодинці. Свобода – це поняття, цінність якого кожен визначає для себе особисто, проте для мене вона є однією з вагомих характеристик сучасної молоді людини, яка має власну думку, активну життєву позицію і спроможна її відстоювати...»

Це була справжня мелодія, схована в кольорі, пропорціях, композиціях, квітах, птахів, янголах. По-особливому жіноча, м'яка, зцілююча, націлена на добро, людяність, духовну глибину. Виставка сподобалась усім моїм одногрупницям, за що вони щиро дякують її організаторам.

**Станіславова Валерія,
учениця групи №29**

ЕКСКУРСІЯ НА ФАБРИКУ «РОШЕН»

28 січня ми з групою №2 за пропозицією майстра виробничого навчання Танасієнко Г.А. відвідали одну із найбільших кондитерських фабрик світу «Рошен». Саме вона є транспортувальним різноманітним солодошів у 35 держав й приносить гарний настрій багатьом дітям світу.

І ось нам випала нагода відвідати цю фабрику. Нам дуже сподобалось! Як тільки ми зайшли до приміщення, то відчули дуже приємний аромат шоколаду. Одягнувши спецодегу, ми вирушили до виробничого цеху. Весь час нас супроводжувала дуже приємна жінка-екскурсовод.

Вона розповідала нам, як працює ціла імперія виготовлення шоколаду і водила нас біля величезних машин, які транспортують гарячий шоколад усією виробничою кухнею, заливаю-

чи його у формочки. Ми дізнались, як упаковують і розфасовують увесь шоколад: машини розливають шоколад за певною вагою, постійно відраховують їх кількість, що значно спрощує роботу людям. Ми зрозуміли, що це дуже механізована фабрика.

Екскурсовод показала, як працює ціла імперія виготовлення шоколаду. Це ціле мистецтво. Для цього потрібно докласти немало зусиль, проте ця робота приносить щастя та радість, як дітям, так і дорослим.

Отже, враження в нас залишились дуже позитивні, після екскурсії ми переглядали відео про виробництво шоколаду, нас частували смачними бісквітами.

Ми дуже вдячні нашому майстру Ганні Анатоліївні за організацію цієї незабутньої екскурсії.

**Дробязко Тавіфа та Вишневська
Любов, учениці групи №2**

ДОБРО ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДОБРОМ

«Життя таке коротке.
Поспішайте творити добро!»

О. Довженко

Кажуть, що з віком людина стає мудрішою. В неї вже є життєвий досвід і це дає широкі можливості вирішувати різні ситуації. Але якщо в дитинстві батьки не вчили дитину робити добро, співчутливо ставитися до інших людей, любити тварин та весь навколишній світ – життя не приносить тоді задоволення.

Добро – це категорія філософська, тому розмірковувати про нього можна багато, але так і не прийти до точної відповіді на питання, що ж це таке. Я намагаюся робити добро всім: і знайомим, і незнайомим, і людям, і тваринам. Приємно, коли тобі відповідають взаємністю. Добро вважають проявом моральності. Я погоджуюся з цим висловлюванням, додавши, що безкорислива добра справа прикрашає людину більше, ніж найласкавіші слова.

Будь у кого з нас буває добре на душі, якщо ми зробимо комусь щось приємне. А значить, наше добро в будь-якому випадку повертається добром: хорошим настроєм, відчуттям радості від того, що зробив когось щасливішим. А ось якщо чекати добра у відповідь і збирати образи на тих, хто забув віддячити, то натомість якраз нічого і не отримаєш, крім задрості і невдоволення. Треба робити добро безкорисливо, тоді воно і повернеться добром.

Що таке добро? Для однієї людини – це посмішка, подарована перехожим. Для іншого – п'ять гривень, сплачені на касі незнайомою людиною, коли не вистачило грошей на те, щоб купити хліба. Для третього – це добра порада друга. Доброта може виражатися по-різному. Головне, що вона несе позитивний ре-

зультат і дарується тільки від чистого серця.

Здійснювати добрі вчинки не так просто, як здається. Адже в цьому випадку потрібно думати не про себе, а про інших, ставити їхні інтереси вище своїх. Потрібно вміння бачити тих, хто потребує допомоги, а це досить складно в швидкому сучасному світі. Але іноді простого слова, посмішки, навіть погляду, буває достатньо, щоб людина відчувало моральну підтримку, якої їй не вистачало.

«Змінійте світ на краще, дбайте про нього, бо ви в ньому живете», – закликав Кузьма... Але у щоденній метушні ми часто такі «забігани», зайняті всім на світі, задумані, забідкани, пригнічені сумними новинами з фронту, втомлені від зради та нелюдськості... Часто цей суцільний негатив скоує нас, і ми забуваємо про те, що насправді повинно нас хвилювати, чим маємо займатися, чим маємо жити, де маємо шукати натхнення, які думки мають переважити у наших головах, а які емоції – у серцях. І дивуватись цьому не варто, – адже серед того всього злого інколи так важко розгледіти добро, – треба лише вміння його побачити, інколи відчутти.

Ми боїмося чинити добро, тому що не впевнені, що нам за це віддячать. Хотілося б скинути ці обмеження і просто робити добро безкорисливо, не сподіваючись на вигоду. Від цього можна отримати велику, безмежну радість.

Не соромтеся добрих вчинків, адже на них і тримається світ, тримається віра і надія людей на безхмарне і світле майбутнє.

Г.А.Янківська, викладач

<http://moyaosvita.com.ua/tvoru/tvir-dobro-povertajetsya-dobrom/>
<http://shpargalochka.net/tvir-na-temu-dobro-povertajetsya-dobrom/>
<https://znaniya.com/task/24617398>

керівником групи Бурою О.М. зусилля розвивати в наших хлопців позитивне ставлення до життя, формувати дружні стосунки в групі, підтримувати бажання допомагати літнім людям, підтримувати друзів у складних життєвих ситуаціях не проходять даром.

На мою думку, це і є вміння творити добро, яке має приносити лише позитивні емоції. Коли ми робимо добрі справи, то теж отримуємо від цього задоволення. При цьому варто завжди пам'ятати, що доброта в основі своїй повинна бути безкорисливою.

Ще в давнину люди усвідомили, що тільки добро може врятувати світ, бо все те гарне, щире, а в цілому щасливе, починається саме з нього – добра! Наші прадіди говорили: «Життя прожити – не поле перейти». Люди схильні сподіватися, що життя буде довгим і стабільним. Але такі очікування не завжди виправдовуються. Ніхто не знає, яким буде його завтрашній день і чи буде він взагалі.

Життєві обставини можуть скластися так, що багата людина стане бідною, а здорова – хворою.

Я впевнена, що творити добро потрібно сьогодні, тут і зараз, і ще: краще добро робити, ніж гарно говорити!!!

Ісайкіна М.В., майстер виробничого навчання

ПОСПІШАЙМО РОБИТИ ДОБРО!

Добрі справи... Кінець грудня 2018 року. Одного зимового ранку падав сніг. Він був густий, пухнастий. Я б сказала, що це було царство снігу і морозу. Перед нашим навчальним закладом дороги, весь двір, ялинки були засипані снігом. Зимова природа нагадувала казку. Сніг був всюди. Виглядало це дуже красиво, але училище опинилося в полоні снігу. Хлопцям групи № 46 була поставлена задача розчистити двір та дороги, які ведуть до навчального закладу.

Мені, як майстру групи, було дуже приємно спостерігати за хлопцями, за тим, з яким задоволенням вони працювали: весело, дружно, з позитивом, незважаючи на холод, мороз і сніг. Учні швидко і весело виконали великий обсяг роботи, який окреслив нам завгосп і додатково очистили дорогу і сходишки сходові, які ведуть до мого дому. Я вважаю, що це і є добрі справи: праця на благо навчального закладу, турбота про свого майстра.

Дуже приємно, що наші з класним

ТВОРИ ДОБРО, ЩОБ КРАЩЕ СТАВ ЦЕЙ СВІТ

Мало хто замислюється над тим, що людина може зробити для Вас добро просто так, і не чекає нічого натомість. Зараз далеко не всі допомагають малознайомим або незнайомим людям, які потрапили в біду. Саме тому існує думка, що щирий прояв доброти здається чимось надприродним.

Всі мої друзі розуміють добро по-своєму. Для одних прояв добра – це бажання захищати слабких і допомагати нужденним. Для інших це допомога близьким. Для мене добро – це допомога всім, незалежно від того, люди це чи тварини. Тому, що, на мою думку добро – це прояв усього найсвітлішого і найщирішого в людині.

Віталій Кислицин, учень групи №45

НЕ ЗАБУВАЙТЕ КАЗАТИ «СПАСИБІ!»

Ще з самої колиски наші матері зі своїм молоком прищеплювали нам ввічливість, охайність, стриманість, порядність - нас вчили: за все потрібно дякувати.

«Спасибі»... Як рідко ми замислюємося над силою цього слова. Саме завдяки йому, якщо, звісно, вимовляти його щиро, можна не тільки розтопити серце людини, а й заручитися її підтримкою. Людина, яка робила щось для нас без задоволення, з примусу, не може відчутти радості, задоволення і бажання повторити те, що зробила, тільки заради нашого «спасибі».

Люди, які завжди вдячні, мають багато друзів, забезпечують себе можливістю звернутися до них по допомогу знову і знову. Це завжди приємно. Подякою ми демонструємо свою повагу до людини і відсутність байдужості до її дій.

Коли ми робимо добру справу або послугу, чи просто комусь допомагаємо, ми не повинні чекати подяки і визнання, оскільки, в першу

чергу, добро ми робимо для себе. Якщо ж не відчуваємо при цьому задоволення, то щось, мабуть з нами не так.

Спасибі - це лише 1 слово, пара звуків, які вимовити не складе жодних труднощів, але ми, на жаль, не так часто користуємося цим...

Варто нам сказати спасибі за те, що на перший погляд навіть не варте подяки - і у людини на обличчі з'являється посмішка. А що може бути яскравіше посмішки!? Щирої посмішки... Почнімо дякувати! Дякувати за те, що вже давно минуло, за те, що ми є на світі, за те, що оточує нас. Дякуймо Богові за все й отримаємо шанс бути почутими.

Не забуваймо дякувати сьогодні, адже це запорука нашого успіху завтра!

Петрова Т.М.,

майстер виробничого навчання

ЛЮДИНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДОБРА

Ми дуже часто говоримо про те, що потрібно творити добро, і тоді світ стане кращим. Вислів «доброта врятує світ» сьогодні актуальний – адже в наш час світ став тісним для добра і тиші. У стародавні часи «добрими» називали красивих і сильних людей, отже, краса і доброта за своїм значенням дуже близькі, а добра людина завжди здається красивою.

Добрі справи завжди високо цінувалися серед людей. Коли йде мова про добрі справи, на задку приходить діяльність тих, хто рятує від епідемій та катастроф, хто надає допомогу бідним, важкохворим. Люди, які прагнуть творити добро у нашому жорсткому та бездушному світі, не чекають якоїсь зручної нагоди і роблять це як звичайні повсякденні справи. Якщо людина бажає, щоб її слова і справи, нехай невеличкі несли її рідним, близьким, друзям, оточуючим тепло, то це вже немало. Але при цьому не слід забувати, що справжня доброта безкорислива. Тому й не треба очікувати подяки, не треба сподіватися на винагороди, а треба просто поспішати творити добро.

У сучасному світі змінилися духовні орієнтири, знецінилися деякі моральні ідеали. Люди стали більш прагматичними й байдужими. Прикладів цьому дуже й дуже багато. У нашій країні зараз є більше десяти мільярдів, а ось благодійністю займаються лише декілька з них. Тисячі людей потребують сьогодні допомоги. Але уся вона йде не від багатих бізнесменів, а від простих людей, які не забули, як співчувати. Щодня можна почути благання про допомогу тій чи іншій хворій дитині, при цьому щодня дехто витрачає більше, ніж потрібно на таку допомогу. Як це змінити я не знаю, але впевнена, що змінити треба. Можливо, мене хтось і почує у цьому тісному для добра та тиші світі. Я хочу ще раз повторити відому фразу: «Поспішаймо творити добро!». Адже для цього не обов'язково бути багатим, бо добрі справи – це і підтримка друзів, і допомога старшим, і просто добрі слова. Тому не прикриваймося вічною зайнятістю, не перекладаймо на завтра добрі справи, які можна зробити сьогодні. І тоді у тісному для тиші і добра світі обов'язково знайдеться місце для наших добрих справ.

Добро знаходить справжню подяку, я в це вірю!

Л.М. Захарчук, майстер виробничого навчання

ХОЧУ СКАЗАТИ СПАСИБІ...

Ось і добігає до завершення моє навчання у ДПТНЗ «ВМВПУ». Це були найкращі роки! Школа, звісно, залишиться у спогадах кожного із нас, адже то був початок нашого становлення як особистості, проте училище дало нам набагато більше розуміння, чого ми хочемо і чого маємо прагнути.

У нас з'явилися нові друзі, з якими ми щодня спілкуємось, нас поєднує не тільки навчання а й спільні інтереси. Я сподіваюсь, кожен із нас знайде своє місце у житті незалежно від того, за професією чи ні. Сьогодні ми точно знаємо, чого хочемо, що можемо і на що ніколи не погодимося.

Дякуємо нашим учителям, які не просто нас навчали, а були друзями, які підказували, допомогли нам отримати професію. Із вашою допомогою, любі наші педагоги, ми стали дорослими, самодостатніми та більш відповідальними. Це початок нашого дорослого й самостійного шляху, але ці роки завжди залишаться у наших щасливих спогадах.

Рисінський Артур, учень групи №4

МИ ГРАЄМО У БАСКЕТБОЛ 3Х3

Баскетбол, як гра, сьогодні надзвичайно поширений і популярний. Здається, що немає такого куточка на планеті, де б не грали в баскетбол. Інтерес до цієї гри постійно зростає, посилюється конкуренція на змаганнях різних рівнів. Це змушує удосконалювати методику тренувань, до уваги беруться сучасні тенденції розвитку баскетболу.

От і в нашому училищі тренуються баскетболісти з метою гідно брати участь у змаганнях обласної спартакиади серед учнів ПТНЗ. У цьому році вперше до програми

спартакиади увійшов такий вид баскетболу, як «стрітбол», тобто баскет-

бол 3х3. Гра проводиться на один кошик і в команді замість традиційних п'яти гравців грає лише три.

Наша команда юнаків-баскетболістів, звичайно, взяла участь у цих змаганнях. Провівши п'ять зустрічей, наші хлопці виграли три гри і посіли достойне сьоме місце з вісімнадцяти команд суперників. Із великим відривом наші баскетболісти перемогли такі команди, як: ДНЗ ВПУ №44, ДНЗ «Браїлівський професійний лицей» та ДНЗ ВПУ№7. Поразки зазнали ми у грі із дуже сильними суперниками з Козятинського МВПУЗТ, до речі, вони стали чемпіонами, і командою ЦПТО 1 (тут ми поступилися лише одним очком).

Під час гри кожен гравець прагнув перевершити суперника швидкістю своїх дій, які були спрямовані на досягнення найкращих результатів. Запам'ятались швидкі проходи під кошик капітана команди Майданюка Миколи (учня групи №33) та Гончарука Володимира (учня групи №4), точні передачі Кривого Андрія (учня групи №33) та Чернявського Назарія (учня групи №4), майстерний дриблінг Пасеки Сергія (учня групи №35) та Смірнова Олександра (учня групи №45). Атмосфера під час гри постійно змінювалася і весь час створювались нові ігрові ситуації. Такі умови змушували наших гравців постійно спостерігати за

ходом змагань, миттєво оцінювати позицію, діяти швидко, винахідливо і ініціативно. Безперервна зміна ігрової ситуації, удача або поразка, викликали у хлопців прояв різних почуттів і переживань.

Гра у баскетбол привчає гравців максимально мобілізувати свої сили і можливості, долати труднощі, що виникають під час гри, діяти з максимальною напругою фізичних і моральних сил. Всі ці фактори сприяють вихованню у молодих людей рішучості, наполегливості та цілеспрямованості.

Беручи інтерв'ю у капітана команди Майданюка Миколи, учня групи №33, ми поцікавились його враженнями від змагань: «В цілому за час змагань ми отримали немало задоволення. Ми доклали зусиль, у нас було 3 перемоги та 1 поразка. Це гідний результат. Ми демонстрували свої кращі вміння, які здобули під час тренувань на чолі із тренером Петельком В.В.» – зазначив Микола. Під час змагань найбільшу кількість здобутих очків була у Пасеки Сергія, учня групи №35. Після змагань я запитала у Сергія: «Як вам так вдається влучно попадати у кільце?» На це питання я отримала гарну відповідь: «Я баскетболом займаюсь вже 5 років, наполегливі тренування дають свої результати!» Отже, від змагань з баскетболу, я отримала чимало вражень, емоції мене переповнювали, я була дуже рада, що баскетболісти нашого училища посіли 7 місце у рейтингу змагань. Я вважаю, що це доволі гарний результат! Як кажуть у народі: «Не важлива перемога – головне взяти участь».

Ми дякуємо нашим юнакам-баскетболістам за те, що вони, під час змагань викладались на всі 100%, демонструючи гарний баскетбол. Ви – наша гордість! Не зупиняйтесь на досягнутому, тренуйтеся і перемагайте!

**Кушнір Карина,
учениця групи №12**

МОЄ УЛЮБЛЕНЕ ЗАНЯТТЯ

Я впевнений, що у кожного із вас є улюблене заняття – хобі. Без нього жити не так цікаво. У мене – це гра в шашки. Хочу поділитися своїм захопленням із вами.

Я навчився грати в шашки у віці 14 років, мене навчив брат мого батька та розповів про усі тонкощі гри. Мене це дуже зацікавило і я вирішив навчитися грати професійно. Тоді я подумав про МДЮСШ №6 (Спортивна школа №6), де навчають грі в шахи, шашки, просто грають і спілкуються однодумці. Але до навчання я дійшов у віці 15 років, тоді я вперше прийшов до цієї школи. На перших п'яти заняттях я не міг навіть перемогти 4-річного хлопчика! Але потім почав дуже навіть швидко прогресувати!

Навчав мене Микола Всеволодович – найкращий вчитель цього закладу.

Коли я постійно тренувався та вчився вигравати, мене почали кликати на турніри. Та в мене виходило дуже погано, я навіть не міг перемогти хоча б раз. Але я наполегливо вчився і зовсім скоро (через 2–3 турніри) почав вигравати, та навіть посів 3 місце в обласному турнірі з шашок-100.

Якщо не знаєте, я поясню. Шашки-100 відрізняються від звичайних декількома особливостями, наприклад: бити завжди більшість або декілька правил про дамочне поле. Але на цій дошці 100 клітинок! У випадку зі звичайними шашками, поле має 64 клітинки і їх так і називають «64-кліткові».

В останньому турнірі (а це був – Всеукраїнський турнір з шашок-100), який відбувся в нас на Вінниччині, було дуже багато учасників! Розділені вони були на 3 вікові категорії, які поділялися ще на 2: хлопці та дівчата. Я грав в категорії «хлопці до 16-ти», в якій брало участь 40 осіб! Це була найбільша категорія за кількістю учасників. У цій категорії я посів 20 місце, що для мене був дуже навіть гарним результатом! Адже я займаюсь лише рік, коли декі учасники займаються років 5-8!

Я залишився дуже задоволений цим турніром і тепер прагну ще до кращих результатів. А ще я хочу сказати всім учням нашого училища, що гра в шашки дає дуже гарну можливість розвиватися розумово, знаходити нових друзів та однодумців, бачити нові можливості в житті!

Костіков Савелій, учень групи №10

«Різдвяний марафон 2019»

Пропагуючи здоровий спосіб життя, викладачі кафедри фізичного виховання систематично проводять різноманітні заходи як для учнівського, так і для педагогічного колективів. Так, під час зимових канікул пройшли змагання під назвою «Різдвяний марафон», у якому взяли участь майстри виробничого навчання та викладачі.

Усі, хто виявив бажання позмагатись, мали змогу перевірити свої навички та здібності у таких видах спорту, як настільний теніс, бадмінтон, волейбол, шашки, більярд та ін.

Особливий інтерес викликала товариська зустріч між викладачами та майстрами виробничого навчання з волейболу.

Кафедра фізичного виховання оголошує щирю подяку за активну участь у змаганнях та пропаганду здорового способу життя таким викладачам та майстрам виробничого навчання: Кермашу В.С., Фурману Д.Ю., Гладкій К.І., Бурі О.М., Воронюку О.М., Тимоценку С.С., Обливачу О.С., Шморгуну С.М., Миронюку Б.В., Моргуну Р.В., Білій Л.О., Домінову М.А, Гнатюк О.М. та іншим колегам, які вболівали та спостерігали.

Здоров'я – безцінне надбання не тільки кожної людини, але і всього суспільства. Під час зустрічей, розставань із близькими і дорогими людьми ми бажаємо їм доброго і

міцного здоров'я, тому що це – основна умова і запорука повноцінного і щасливого життя. Здоров'я допомагає нам реалізувати наші плани, успішно вирішувати основні життєві задачі, долати труднощі, а якщо доведеться, то й впоратись із значним перевантаженням. Добре здоров'я, що розумно зберігається і зміцнюється самою людиною, забезпечує їй довге й активне життя.

Ми повинні пам'ятати, що лише сама людина – творець свого здоров'я, за яке треба боротися, підтримувати гарне самопочуття.

Тому закликаємо кожного вести активний спосіб життя, гартуватися, займатися фізкультурою і спортом – словом,

досягати розумними шляхами справжньої гармонії духу і тіла.

**Петелько В.В.,
викладач фізичної культури**

В ЖИТТІ НЕ БУВАЄ ДРУГИХ ТАЙМІВ

П'ятий рік поспіль наша футбольна команда бере участь у міських змаганнях з футзалу. У цьому році було прийнято рішення назвати команду МФК «МАКСИМУС».

За роки незалежності України команда кожного року бере участь в обласній Спартакіаді серед ПТНЗ, є переможцем та багаторазовим призером цих змагань. Особливістю команди є постійне оновлення складу, адже 90% гравців – це учні училища. Середній вік команди не перевищує 18 років. Вперше у міських змаганнях клуб взяв участь у сезоні 2014-2015.

Серед завдань, які покладені на нинішній сезон, вдалий виступ у Чемпіонаті міста та якнайшвидша адаптація нових гравців. Тож, до складу команди МФК «МАКСИМУС» увійшли: голкіпер – Максим Юзвак – учень групи №41; польові гравці: Володимир Гончарук, Назарій Чернявський – учні групи №4, Мустафа Теке – учень групи №25, капітан команди Владислав Бондаровський, Євген Вергелес, Ашот Гукасян, Антон Керпань, Дмитро Підгаєцький, Олег Сулима – учні групи №42, Максим Арбуз – учень групи №48, Олег Бойченко – учень групи №39, а також досвідчені гравці: Олександр Кулик – випускник «Вінницького МВПУ» 2018 р., Дмитро Олійник, другий голкіпер, та Олег Ячук, Роман Володимирович Моргун – тренер.

27 листопада відбулась перша гра (перший тур) між МФК «Вінниця-молодіжна-2» та МФК «МАКСИМУС». Перша половина гри проходила досить нервово та з високим рівнем боротьби у центрі поля, але два за-

битих голи в середині першого тайму надали впевненості нашим хлопцям, і в другій половині гри МФК «МАКСИМУС» дотис команду суперника, забивши ще чотири голи. Потрібно віддати належне команді суперника, яка змогла забити два м'ячі. Рахунок матчу: 2-6, на нашу користь, а забитими м'ячами відзначились: Підгаєцький Дмитро 6', 18', Вергелес Євген 25', Гукасян Ашот 26', Бондаровський Владислав 34', Керпань Антон 38'.

7 тур для нашої команди був невдалий: наша команда прогала з рахунком 2:8 команді МФК «Патріот» (м. Тульчин). Причиною поразки було те, що багато гравців захворіли і за день до гри команда нашого училища у фіналі серед ПТНЗ зіграла три гри в один день. Команда просто не змогла відновитися фізично.

Чемпіонат міста з футзалу. Друга ліга.

Хотілося зупинитися на грі 12 туру, де наша команда МФК «МАКСИМУС» грала з МФК «ВінАвтоЦентр». З перших хвилин матчу наша команда МФК «МАКСИМУС» мала два чудових моменти повести у рахунок, але підвела реалізація. На жаль, спрацювало старе футбольне правило: не забуваєш ти – забувають тобі, та наші гравці не збиралися опускати руки. Молодість та надвисока швидкість переважали досвід. Перший тайм ми виграли з рахунком 3:2.

У другій половині гри суперник почав грати в наджорсткій манері, а також створював тиск на бригаду арбітрів. Високий градус та нервовість гри спонукали команди до великої кількості помилок. В одній з контратак ми змогли забити четвертий м'яч, тому рахунок став 4:2 на користь МФК «МАКСИМУС». Та суперник навіть не збирався здаватися і грав із пекельним вогнем в очах. Всередині другого тайму стався неприємний момент, голкіпер команди суперника кинув навмисне м'яча в голову

нашому футболісту, і незрозумілим для нас залишилось рішення суддівської бригади, які за цей випадок суперника покарали лише жовтою картою. І знову тиск на бригаду арбітрів та неприємні, грубі підкати з боку суперника, а в певний проміжок часу здавалося, що свисток арбітрів звучить тільки в один бік – проти нас. Ми також почали відповідати супернику його ж грою, тому зав'язалася справжня чоловіча непоступлива боротьба. А згодом, необачно пішов у підкат наш гравець, за що і був вилучений. На той момент наша команда вела з рахунком 5:3. У меншості ми пропустили гол зі штрафного удару 5:4. І наприкінці матчу команда суперника з двох десятиметрових ударів реалізувала в один забитий. Гра завершилася з рахунком 5:5. Голи забивали: Дмитро Підгаєцький,

який відзначився покером, і одним м'ячем відзначився капітан команди Владислав Бондаровський.

У нас залишилася одна гра в чемпіонаті з командою МФК «Old School». Нашій команді потрібно виграти гру, і тільки таким чином ми здобудемо призове місце. Також наша команда заявила на Кубок міста в другій лізі. Де ми зіграли одну гру з командою третьої ліги

нашому футболісту, і незрозумілим для нас залишилось рішення суддівської бригади, які за цей випадок суперника покарали лише жовтою картою. І знову тиск на бригаду арбітрів та неприємні, грубі підкати з боку суперника, а в певний проміжок часу здавалося, що свисток арбітрів звучить тільки в один бік – проти нас. Ми також почали відповідати супернику його ж грою, тому зав'язалася справжня чоловіча непоступлива боротьба. А згодом, необачно пішов у підкат наш гравець, за що і був вилучений. На той момент наша команда вела з рахунком 5:3. У меншості ми пропустили гол зі штрафного удару 5:4. І наприкінці матчу команда суперника з двох десятиметрових ударів реалізувала в один забитий. Гра завершилася з рахунком 5:5. Голи забивали: Дмитро Підгаєцький,

який відзначився покером, і одним м'ячем відзначився капітан команди Владислав Бондаровський.

У нас залишилася одна гра в чемпіонаті з командою МФК «Old School». Нашій команді потрібно виграти гру, і тільки таким чином ми здобудемо призове місце. Також наша команда заявила на Кубок міста в другій лізі. Де ми зіграли одну гру з командою третьої ліги

всім міцного здоров'я, великих успіхів, наполегливості, наснаги та перемог в усіх справах! А шанувальників футзалу запрошуємо на матчі, які відбуваються щосуботи в СК «Термінал» (Адреса: вулиця 600-річчя, 17, м. Вінниця). Підтримуйте МФК «МАКСИМУС».

Моргун Р. В., тренер команди МФК «МАКСИМУС»

Поради щодо підготовки до ЗНО з математики

Зовнішнє незалежне тестування - це не страшний іспит, який стає перешкодою вступу. Це якраз можливість за допомогою лише своїх зусиль, старань і знань стати студентом. Тому краще не гаяти часу та готуватись до ЗНО.

Перш за все, учасникам ЗНО з математики слід пам'ятати, що 80% завдань – досить прості, на 1-2 кроки. Треба лише навчитись організувати час, встигнути систематизувати знання, напрактикуватись. Так, ніби у шафі гарно покласти свої речі, щоб, проспавши, мати змогу блискавично взяти необхідну річ. Адже на тестуванні часу зайвого немає. Для повторення раджу скористатись експрес-збірниками: «Математика. Комплексна підготовка до зовнішнього незалежного оцінювання», автори Є.П. Нелін, О.М. Роганін та «Повний курс математики в тестах», автори Захарійченко Л. І., Школьнік О.В., ну і звісно, варто систематично тренуватись, щоб вибрати правильну тактику. Скористайтесь повними тестами ЗНО (посилання на сайті розміщені в кінці статті). Встановіть таймер, щоб зрозуміти, скільки часу йде на кожен із видів завдань - з відкритими та за-

критими формами відповідей. Спочатку виконуйте легкі завдання, потім, якщо є час, розв'яжіть їх ще раз, не дивлячись на перший розв'язок. Якщо відповіді співпали, все гаразд. Пробних повних тестувань повинно бути мінімум 3: на початку підготовки, десь у березні, і ближче до самого тесту. Крім цього, можете зареєструватись та пройти пробне ЗНО, яке проводить УЦОЯО. Вивчайте себе, перевіряйте свої сили та темп.

Безпосередньо під час тесту варто навчитись дотримуватись чітких часових рамок. Через кожних 30 хвилин роботи варто зробити паузу 3-5 хвилин. Це всі знають, але не всі дотримуються, щоб не втрачати дорогоцінного часу. Але повірте: мозку вкрай необхідні такі перепочинки. Крім цього, не варто зупинятись довго над одним завданням. Не виходить з одним – переходьте до наступних, потім повернетесь. Якщо не буде на це часу, залишиться варіант – спробувати вгадати відповідь. Справа в тому, що коли витрачається багато часу на одне завдання, а відповідь не знаходиться, автоматично починається паніка та хвилювання, які точно не допоможуть якісно виконати ні це, ні

наступні завдання.

Я раджу вам вивчити формули. Для кращого запам'ятовування доцільніше мати свою таблицю чи зошит з формулами. Записуючи їх самостійно, безумовно, краще їх запам'ятаєте. Останній день перед ЗНО якраз і можна присвятити повторенню формул зі свого зошита.

Обов'язковими є наступні формули:

- формули для знаходження площ геометричних фігур;
- формули скороченого множення;
- формули радіусів вписаних і описаних кіл правильних фігур та різностороннього трикутника;
- властивість степеню з від'ємним показником;
- теореми Піфагора, Фалеса, синусів та косинусів;
- наслідок з теореми синусів.

Математичні лайфхаки

• Зазвичай, у завданнях з тригонометрії чи геометрії використовуються кути, градусна міра яких 30, 45, 60, 90, 120, 135 та 150 градусів.

• Працюючи із завданнями з вибором однієї правильної відповіді, іноді доцільно не розв'язувати, а обирати правильну відповідь із запропонованих. Для цього можна підставити варіанти відповідей в умову й обрати той, який задовольняє умову.

• Можна, не розв'язувати рівняння, а,

підставляючи варіанти відповідей, знайти число, яке є його коренем.

• Під час роботи з відкритими формами відповідей у першій частині тесту є завдання, у яких 2-3 відповіді є неможливими. Тому можна спробувати обрати з усіх варіантів найбільш вірогідний. Можна підставити корінь з рівняння, число з проміжку і обрати правильну відповідь, не розв'язуючи нерівність або рівняння.

• Найбільша складність - третя частина тесту. Ті, хто ніколи не виконував завдання з параметрами, не зможуть зробити останнє завдання, і навіть не будуть за нього братися. Але перше завдання третьої частини – алгебраїчне і є абсолютно реальним. Варто лише тренуватись.

Он-лайн тести ЗНО

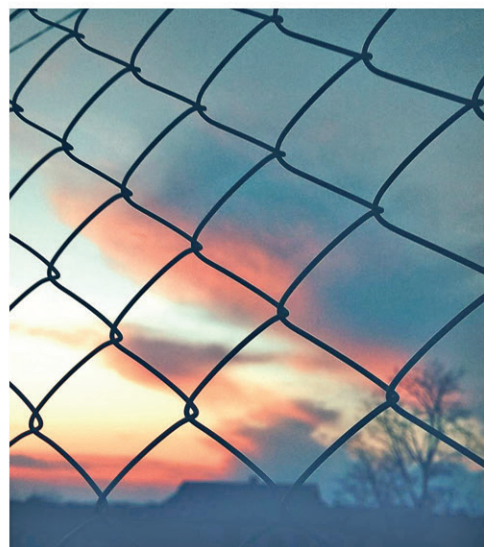
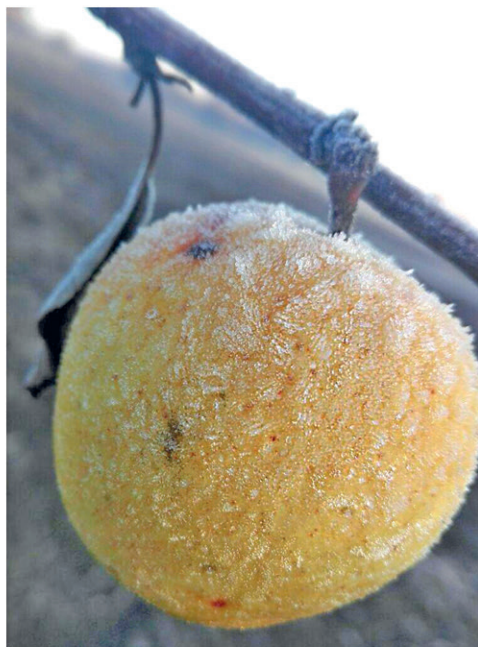
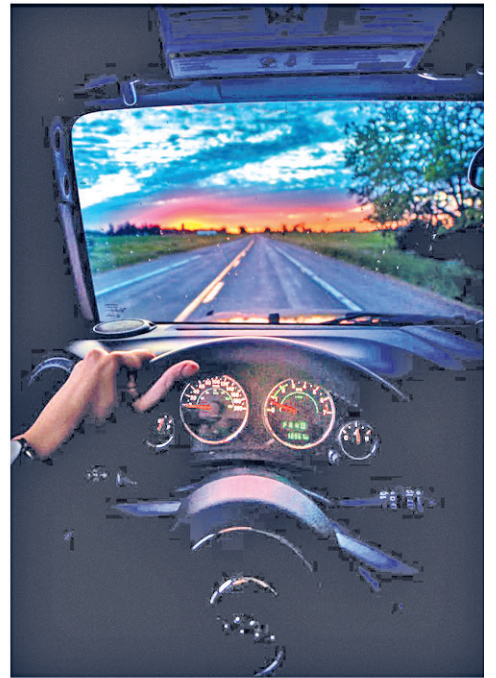
1. <http://zno-ua.net/> - сайт з онлайн-тестами минулих років ЗНО.
2. <http://zno.yandex.ua/> - Яндекс ЗНО, онлайн-тести минулих років.
3. <http://zno.osvita.ua/ukrainian/> - пробні та реальні ЗНО, посортовані за роками.
4. <http://ukrainetest.com.ua/> - онлайн-тести з різних предметів.
5. <https://www.phoenicis.com.ua/> - сайт, де є інформація з різних предметів. На сайті є матеріали для підготовки, підручники та тести.

Математичних успіхів усім!

Капітанчук В.О., викладач математики

СВІТ КРІЗЬ ОБ'ЄКТИВ

Вашій увазі пропонуються найкращі світлини учнів, які брали участь у фотоконкурсі.

Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Ціна: договірна

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Ластівка І.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Березюк Л.В., Гнатюк О.М., Расулова Т.М.
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти:
Старкова К. В., Коломійчук Н.Ю.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 27-45-64

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів відповідають
за добір і точність наведених фактів і даних, інших
відомостей.
Редакція залишає за собою право редагувати та
скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій не завжди збігаються з
точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов.№19 75 01
Тираж: 1000 шт